
LETO XXV.
FEBRUAR 1976



NAROČI IN BERI !



KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena \$1.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Dokumentarna poročila očitvecev zbral Tomaž Kovač. — Cena en dolar.

SVOBODA V RAZVALINAH — (Grčarice, Turjak, Kočevje) — Cena \$2.—.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—.

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisuje pokojni izžanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Žakelj, Argentina. — Cena \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presojudati, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

Precej teh knjig mi je že pošlo in že dolgo čakam, da pridejo nove pošiljke. A naročila vseeno sprejemam. Tiste, ki na knjige že dolgo čakajo, pa prosim potrpljenja. Zastoj ni moja krivda.

CELOVŠKE MOHORJEVKE ZA LETO 1976 so že na razpolago. Vse štiri knjige (KOLEDAR 1976, zgodovinski roman ZADNJI RABIN V LJUBLJANI, PLANINSKE ZGODBE Z NAHUEL HUAPIJA in DRUŽINSKO SVETO PISMO, II. del) stanejo \$7.— brez poštne.

NEKAJ GORIŠKIH MOHORJEVK je na poti do nas. Štiri knjige (KOLEDAR 1976, SVETOVNI POTNIK PRIPOVEDUJE, II. del, zbirka črtic MOJA TOLMINSKA in PRIMORSKI GEOGRAFSKI LEKSIKON, 2. snopič) stanejo \$12.—.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštne je \$7.—.

NEKJE JE LUČ (Vinko Beličič) — cena \$3.00.

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) **SHEPHERD OF THE WILDERNESS**. Življenjepisno povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

*

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI (THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK

ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVljen LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uradništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

“Raztresene sem ude zbral...”

SREBRNI JUBILEJ je kriv, da zadnji čas pogosteje brskam po starih letnikih MISLI. Zlasti prve številke so zanimive. Sleherna razmnožena stran v vsej svoji skromnosti tako zgovorno priča o trudu peščice, ki si je zadala nalogo izdajati slovenski list na petem kontinentu. Ne v iskanju dobička ali časti, ampak v skrbi za slovenskega človeka, ki se je po sili razmer znašel v novem življenjskem prostoru. Oropan domovine je prišel v tuji svet, kateremu ne sme podležiti, ampak kljub novemu okolju ohraniti svojo identiteto. Zato že s prve strani lista razberemo njegov namen: združevati. V članku izpod peresa p. Klavdija Okorna NA POT (MISLI I/stran 1 — januar 1952) beremo:

Simon Gregorčič je za uvod svojim poezijam zapel: “Da raztresene bi ude zbral . . .” Besede so zelo primerne našim MISLIM za na pot k vsakemu Slovencu, ki živi v tej širni Avstraliji. Njih naloga je zbrati vse Slovence in jih povezati v eno družino. Kjer so osebni stiki vsled oddaljenosti nemogoči, si pomagajo ljudje s tiskom. Tako tudi mi. MISLI naj obiščejo vsakega in mu povedo, da je tu še nekdo, ki nanj misli, še nekdo, ki želi njegove družbe . . .

Gregorčič je citiran po spominu — malo tiskanih virov so imeli začetniki MISLI na razpolago. Danes, ob pregledu 25letnega dela, naj pesnika citiram pravilno in z dodatkom dveh vrstic:

. . . Raztresene sem ude zbral.
Ne vseh! — A kdor pregleda té,
spozna mu — glavo in srcé!

Težko bi trdil, da je MISLIM uspelo zbrati VSE avstralske rojake in jih povezati v ENO DRUŽINO. Niti od početka ne. Že v prvih številkah najdem spet in spet članke, ki pozivajo rojake, naj se vendar ne zabubijo vase in zagrenjeno pretrgajo s preteklostjo. Ta usodna napaka je bila po vsem videzu že takrat skušnjava marsikomu, ki je hotel vse njemu prizadete krivice izbrisati s pozabo slovenstva. Pa morda so prav na tem polju MISLI storile veliko delo. Zbrale so okrog sebe vsaj vse z dobro voljo, gradile razdrte mostove, prečkale prepade, znova in znova budile narodno in versko zavest. So le ustvarile nekako družino, ki je našla v svojem listu edino oporo ter postala nositeljica uresničevanja mnogih idej za našo izseljensko skupnost. Tisk je moč, ki ji nimamo merila. V službi resnice in pravice ter nesebične ljubezni do tako stepenega naroda uspehi niso mogli izostati. Razmišljam, kako bi izgledala avstralska Slovenija danes, če MISLI sploh ne bi bilo ali pa bi po prvih tveganih poskusih vrgle puško v koruzo in žalostno zamrle. Marsikaj bi propadlo ali pa se sploh ne začelo, kar nam je danes v čast in že kaže svoje sadove, pa četudi tega nihče ne pripisuje MISLIM.

Tudi danes je namen naših MISLI združevati. Nič manj nismo tega potrebni kot v prvih letih priseljenstva. Saj je v naši skupnosti tudi vedno več takih, ki načrtno razdirajo.

Urednik



L. XXV — FEB. 1976 — ŠT. 2

VSEBINA:

“Raztresene sem ude zbral...”

— Urednik — stran 33

Pismo p. uredniku

— sen. M. Lajovic — stran 34

V teh osmih minutah...

— P. Leppich — stran 35

Kruh

Emilijan Cevc — stran 36

AFRIKA nas vse zanima

— odlomki pisem — stran 38

Vzgoja v družini

— dr. R. Hanželič — stran 40

Trije tedni “božjega kraljestva”

— p. Stanko — stran 41

P. Bazilij tipka...

— stran 45

Izpod Triglava

— stran 46

V času obiskanja...

— stran 48

Izpod sydneyjskih stolpov

— p. Valerijan — stran 50

Abrahama je srečal!

— p. Lavrencij — stran 51

En teden smo pa le imeli...

— sestra Miriam — stran 53

Hudo je...

— Nada Guendouz — stran 53

Adelaidski odmevi

— p. Filip — stran 54

Večna vez (povest-nadaljevanje)

— Karel Mauser — stran 56

O slovenski šoli — stran 56

Naše nabirke — stran 57

Z vseh vetrov — stran 59

Kotiček naših malih

— stran 60

Križem avstralske Slovenije

— stran 61



PARLIAMENT OF AUSTRALIA • THE SENATE

AUSTRALIAN PARLIAMENT OFFICES
AUSTRALIAN GOVERNMENT CENTRE
CHIFLEY SQUARE, SYDNEY, N.S.W. 2000
TELEPHONE: 221 2700

Dragi pater urednik!

Pred dnevi sem prejel prvo številko jubilejnega letnika MISLI ter se Vam prav lepo zahvaljujem za lepe besede in čestitke k moji izvolitvi v senat.

Priznam: zelo sem ponosen, da sem bil izbran in izvoljen na to mesto. Posebno sem ponosen, da sem kot Slovenec prvi povojni naseljensec neanglosaksonskega porekla, ki bo postal član najvišjega političnega foruma Avstralije.

Moja izvolitev je dokaz, da v svobodni Avstraliji ni ničesar, kar se ne da doseči z vztrajnim, doslednim in seveda trdim delom, pa naj bo to na ekonomskem, političnem ali katerem koli področju.

Ko sem leta 1959 postal član Liberalne stranke, sem se odločil, da bom posvetil ves svoj prosti čas političnemu delu: doprinesti sem hotel svoj delež za ohranitev idealov prave demokracije in svobode. Obojega smo bili oropani v stari domovini — zaradi tega smo zapustili rodni kraj, sorodnike, prijatelje in znance ter se razkropili po širnem svetu.

Avstralija nam je nudila vse, kar smo iskali: svobodo besede, vere, tiska in naših osebnih idealov. Na žalost so na te ideale, zaradi katerih smo se podali v tuji svet, prenekateri rojaki danes pozabili — namerno ali pa zaradi zvite in dobro prikrite propagande.

Z velikim zadovoljstvom prebiram vsako številko MISLI, ki nam vsa leta kažejo in brez strahu ali oklevanja zagovarjajo način življenja svobode in ideale, ki so nam dragi in katere smo prinesli s seboj v novo domovino.

Čestitam jubilejnim MISLIM, uredniku in vsem onim, ki so k temu jubileju pripomogli ter še vedno pomagajo listu. MISLIM želim še nadaljnjih 25 let delovanja med avstralskimi Slovenci z željo in upanjem, da bo naš mesečnik tudi vnaprej odločno branil idejo prave svobode ter nam vsem nudi to, kar je urednik med drugim napisal v uvodniku prve številke pred 25-imi leti:

“ . . . Da bi nam v preprosti besedi naših očetov in mater tolmačile za nas važne svetovne dogodke z ozirom na naše kulturno, versko in socialno življenje . . . ”

Vaš vdani

28. januarja 1976

Miša Lajovic

ZNAMENITI nemški misijonar **pater Leppich** je neko soboto ob pol enajstih zvečer govoril po televiziji. V osmih minutah oddaje je svojim bratom in sestram Nemčije povedal nekaj, kar velja vsemu svetu — in velja tudi nam. Evangelij, veselo oznanilo božje ljubezni, zares nekaj pomeni samo tedaj, če po njem tudi živimo. Sicer je mrtva črka, ki nas in drugih okrog nas ne esrečuje, ampak nas bo enkrat tožila.

Osem minut večerne oddaje — pa mnogim verjetno ni pustila spati. Morda vso noč niso zatisnili očesa. Morda so začeli misliti in živeti drugače — ali pa so že naslednji dan na oddajo pozabili in šli svojo brezbrizno pot. Prav kakor prej . . . Človek je pri vseh svojih zmožnostnih čudno, prečudno bitje. Vidi sebe — slep je za druge. Ljubi sebe — za druge mu ni mar.

Kaj je takrat povedal pater Leppich v skromnih osmih minutah? To so njegove besede — naj bi med nami ne zazvene le v prazno, ampak nas pripravile na postne žrtve:



v teh osmih minutah

BRATJE IN SESTRE! Mislim, da je zelo nevarna v tej nočni uri verska oddaja na televiziji. Evangelij ni uspavalna tableta, ampak dinamit. In ta je nevaren za pozno nočno uro.

Prosim, pogledjte na uro! V teh osmih minutah oddaje umira osem tisoč ljudi. Nekaj tisoč jih leži v bolnicah na operacijskih mizah v narkozi. V teh osmih minutah stoje ob reki Seni in drugod obupane žene zadnje sekunde pred samomorom. Vse to se dogaja v teh osmih minutah, ko sedimo pred televizorjem in nam nedeljski zvon kakor zvočna kulisa doni skozi uho.

Ali se vas vse to dogajanje kaj tiče? Vi mislite, da je vse to stvar države, policije in organov javne varnosti. Če tako mislite, niste kristjani. Tedaj ste duhovni bratje ubijavca Kajna, ki je spraševal: "Sem mar jaz varuh svojega brata?"

Kaj lahko vi storite? Pomagati morate svojim bratom: bolnim, umirajočim, lačnim.

Kako naj to storite? Pazite! Nočem vam gledati v denarnice in jih pretresati, pretresel bi rad vaša srca.

Bolniki: Imamo moderne bolnišnice, a imamo zapuščene bolniške sobe. V njih naši bolniki duhovno prezebajo. Vi jim lahko pomagate z bratsko uslugo: z obiskom, s knjigo, z darilom. Ste na to že kdaj pomislili?

In pijanci: V mestu je pet tisoč pijancev. To pomeni, da pet tisoč mater zaradi tega joka. Pet tisoč žena je zaradi tega zlomljenih in strlih. Pet tisoč otrok zaradi tega prezira svoje očete. Vaš tovariš v poklicu, ki se je predal alkoholu, je kristjan — torej vaš brat. Recite mu vsaj eno besedo! Ko dobite plače, ga vzemite pod roko in ga peljite domov! Potrebnih je samo pet tisoč angelov varuhov na asfaltu tega mesta. Ne pustite, da bi bratovska ljubezen do pijancev zamrla.

Naše sirote: Vsak peti otrok se mora odpovedati očetu ali materi, ker se je eden od njih ločil in prelomil zakonsko zvestobo. In za to je kaznovan otrok.

Lačen je ljubezni. Rastlina v kleti, ki je brez sončne svetlobe, postane bledorumen. Otroci brez ljubezni zakrni in utegne postati prestopnik. Nikar ne recite, da ne morete pomagati. Čakamo na kamenje, da bomo mogli graditi družinske sirotišnice. Vaš pes morda spi

na volnenem kocu. Naši malčki vas prosijo za ta koc. Ali pa darujte v ta namen eno posteljo.

Mirno sedite pred televizijskim aparatom in se brezskrbno pripravljate na nedeljo, ko je vaša miza obilnejše pogrnjena. Ne pozabimo, da milijoni nimajo kruha, mi pa smo presiti. Na tisoče otrok v Aziji pa gleda svoje matere, ki nimajo nišesar, kar bi jim dale na krožnik. Ko bi vsaj toliko dali za kruh, kolikor daste v mlinček za kavo! Morda bi s tem rešili kako življenje. Ko bi vsak vaš otrok prinesel le eno škatlo konzerviranega mleka, bi tisoče rešili lakote in smrti.

Ali zdaj razumete, da utegne postati evangelij o ljubezni do bližnjega dinamit?

Ali vam smem ob koncu oddaje reči: Želim vam mirno noč?

Ne! Če niste nič storili, če kot kristjani nočete pomagati, potem vam želim nemirno noč. Medtem ko vi mirno spite, jih na milijone prezeba, trepeta, joka in strada. Preden gremo spat, nas mora vest peči kakor ogenj. Vedeti moramo, da smo si vsi bratje, odrešeni s krvjo Jezusa Kristusa.

Toda, bratje, ki bomo v večnosti toženi in sojeni po bratski ljubezni, zdaj lahko zaprete aparate. Osem minut je minilo.

A prosim vas, ne zaprite svojih src! Pomagajte, še je čas. Mrtvim v grobu ne morete več odpreti oči. Živim, ki se utaplajo v boli, lahko prinesete luč.

Če boste to storili, tedaj — in samo tedaj — vam želim mirno in blagoslovljeno noč.



KRUH

EMILIJAN CEVC

MORAL bi se prekrižati, preden začnem pisati o kruhu, našem velikem bratu, otroku zemlje in neba, ki ga je sam Bog držal v rokah, ga blagoslovil in razlomil — in tisti trenutek se je kruh zemlje spremenil v Rešnje Telo, ne za naše čute, toda za vso vero našega srca . . .

Kruh, naš oče in brat, ki ustvarja ljudi in nas posvečuje.

V oknu cveto pelargonije in fuksije. Izgubljena čebela pobrenčava med cvetjem.

Toplo je. Izba sladko diši. Pod napuščem čivkajo mlade lastovke.

Miza je bela kakor platno na soncu. Kakor zemlja pod goro, pričakujoča semena, počiva pod križem v kotu.

Na njej leži kruh.

Gospodarjev korak je težek. Telo se mu na lahno ziblje v kolenih; zdi se mi, kot bi ob vsakem prestopu vzdignil nogo iz lepljive spomladanske zemlje.

"Čebelo nosijo", pravi ter se odkrije. Sivkasti lasje se mu lepijo na potno čelo in obleka mu diši po zemlji in živini.

Živina in kmet imata poštene oči.

"No, kašča bo polna, pa še od lani nam je nekaj mernikov ostalo. Rečem ti: težko je kakor kamen in debelo . . ."

Na žito misli. Ni mu ga treba imenovati. Vse

ozračje je danes polno ene same besede:

Žito, žito, žito . . .

Spominjam se še, kako sva ga lani sipala v žitnico. Zagrabil ga je najprej s prgiščem ter ga sejal skozi prste, ga gledal v soncu in senci, ga pestoval v dlaneh . . . Kot mati otroka ljubi kmet žitno zrno. Sleherno mu je kakor kaplja srčne krvi.

Da, to je bilo žito, ki je nad njim bedel noč in dan, za katero je vse leto garal. Saj nič ne rečem: tudi krompir in zelje in koruza so mu prizadevali dovolj truda in skrbi, toda žito je nekaj več, mnogo več . . . V njem počiva lepi jesenski dan z nizkim soncem, ko je plug ob hropenju volov razparal zemlji grudi, dan, ko je s skrbnim, težkim zamahom roke sejal koščeno zrno v bleščeče razore, in tisto nedeljsko jutro, ko se je črna zemlja zelenkasto nadahnila in so priklile prve bilke mlade setve.

"Žito prikuka vedno prav na nedeljo iz zemlje", mi je nekoč pravil. — To je žito, za katerega je ob suši in nevihti drhtel, molil in oljčne vejice zažigal na ognjišču. Zdaj je dozorelo in je požeto.

"Bog nas ima letos rad . . ." pravi. Velika hvaležnost zveni iz teh besed.

Moževe roke so močne in začrnele. Zemlja se mu je zajedla v razpokano kožo in za debele nazaj zavihane nohte.

In s temi posvečenimi, zaguljenimi rokami prime hlebec kruha, ga z nožem trikrat prekriža, nato pa si ga pritisne na prsi, stegne palec desnice ter zareže z nožem v hlebec, da v kruhu na lahno zajoka.

Potem položi roke na mizo in počasi poživa črni kruh. Oči se mu svetijo in izpod brk mu silijo v smehu zobje.

Vesel je, kajti njegova hčerka je včeraj rodila sina. Jutri ga ponesejo h krstu in v veži že pripravljajo moko za krstni kruh; jutri ga bodo podarili prvemu beraču, ki ga bodo srečali gredoč v cerkev. Zakaj že na prvi poti izpod domače strehe naj se otroku vtisne v srce, da celo v tej lepi vasi pod gorami marsikaka usta stradajo kruha in da tem ne sme zapirati rok. Še preden bo dete oblila krstna voda, mora že vedeti, da nam je Bog kruh podaril, da vse prejemo le v svojo veliko zadolžitev.

V veži ropotajo lonci in nekdo s hruščem!

premika krušno kadnjo. Pes na verigi laja na nekoga, ki gre mimo hiše.

Skozi okno vidim vas in vodnjak na vreteno. Pred hlevom sedijo žanjci. Iz roke v roko si podajajo hleb in steklenico z jabolčnikom. Sonce jim sije v obraz in dekleta se smejejo z rdečimi lici ter kažejo bose noge.

Tedaj začutim, da je v kruhu tudi strast dekleta, ki je pri žetvi objelo snop in si ga priželo na prsi. V kruhu je razvnetost krvi v večerni senci med snopi in moč mlinskih kamnov. Tudi bridkost smrti.

Vse je zajeto v globoko soglasje.

Slava življenja kipi. Čutim težo oračevega koraka in pradavnega giba sejalčeve roke, težo zemlje, težo ljubezni in objema, težo teles nosečih mater, težo močne živine, težo dela in skrbi, težo življenja in smrti.

Neslišno zori čas.

Iz zdelanih rok žari spokojna moč. In sredi vsega kroži kruh v svoji večni dobroti kakor razdajajoča se žena. Zelo blizu je od človeka do človeka.

Mlinski kamen je dopolnil nalogo. Mati je vzela moko in vodo in kvas in sol; prekrižala je najprej sebe, potem vodo in ko je z rokami, ki so še pravkar greble po zemlji in molzle živino, umesila testo, rahlo kakor puh in telo novorojenčka, ga je še enkrat prekrižala . . . "Bog in sveti križ božji in Sveti Duh." je rekla. Potem je testo vzhajalo ob ognjišču ter raslo kakor božji blagoslov. Sam Sveti Duh ga je vzdigoval, saj so otroci videli mehurčke, ki so se delali v testu. Takrat so morala biti vsa vrata zaprta, še človeška beseda si ni upala zmotiti tišine in nihče se ni smel začuditi. Nekaj novega se je porajalo v hiši, veliki obred je posvečeval vso družino. Zdaj je bila svečenica mati; saj je morala storiti nad kruhom več križev kakor duhovnik pri sveti maši: vsak hleb je še enkrat prekrižala, preden ga je položila v pehar, in preden je pogrebla žerjavico iz razbeljene peči, je molila. Vsak hlebec je pobožala, ko ga je vsadila v razžarjeno žrelo peči, in ko je peč zaprla, je pokleknila pred isteje ter molila tri očenaše za duše v vicah . . . Ne, človek ne more brez božje pomoči preustvariti tvari moke v veliko hrano, katere samo ime že zveni kot molitev.

Tisto dopoldne je vsa hiša dišala po mladem kruhu in nekaj prazničnega je leglo na ljudi.

Ko sem bil še majhen, sem strašno rad glodal krajec. Bil je še topel in dišeč in tako lepo se je lomil in pokal v rokah. Veliko luknjo sem izdolbel vanj, kajti najprej sem vselej pojedel sredico.

Po večerji je mati pregnila kruh z rdečeprogastim prtom in po prstih stopila v sobo.

"Pst, kruhek je šel spat!"

Tedaj se nam je v srca naselila tiha misel o dobrem kruhu, ki počiva v shrambi in spi kakor utrujen človek. Nihče izmed nas si ni upal tedaj več prositi za kruh.

Bog ve, če matere še ponavljajo te besede večer za večerom svojim otrokom. Za nas je bila to pravljica, lepa, sanjava pravljica kakor o začaranih Trnuljčici. Toda tolažila nas je misel: "Jutri se bo kruhek spet prebudil . . ."

Potem smo polegli tudi mi.

Prav zdaj pestujejo otroci ob ograji velike kose kruha v naročju. Sedijo na tleh in vsi molčijo. Z obema rokama držijo kruh ter si ga nosijo k ustom, da si pol lica zakrijejo z njim. Potem ugriznejo vanj. Če pade komu kosce na tla, ga pobere in poljubi. Tudi mi smo delali tako svoje dni.

Onkraj potoka stojijo na rumenem strnišču veliki snopi s težkimi klasi in čakajo mlatilnice. Naslonjeni so drug na drugega kakor speči težaki. Oblaki na nebu se komaj pregibljejo.

Vedno globlje se sklanjam. Misli mi postajajo podobne kepi mastne zemlje.

O, dobri kruh, čemu naj te primerjam?

Nekoč sem gledal pod drobnogledom fižolov list, ki sem mu olupil rahlo spodnjo kožico. Živozelene celice so zaživele pod mojim očesom — dihale so, reža je utripala poleg reže, življenje jih je preplavljalo.

Na ta list moram misliti ob tem velikem kosu črnega kruha.

Vgriznem vanj. Čutim okus po žitu, po soncu, po dežju, po zemlji, po kvasu. Rahlo kiselkast in sladak je ta okus. Poln je plodne moči. Uživam ga z jezikom, z nebom, z grlom. Nočem, da bi mi ušel le najmanjši izmed teh zvestih zemeljskih

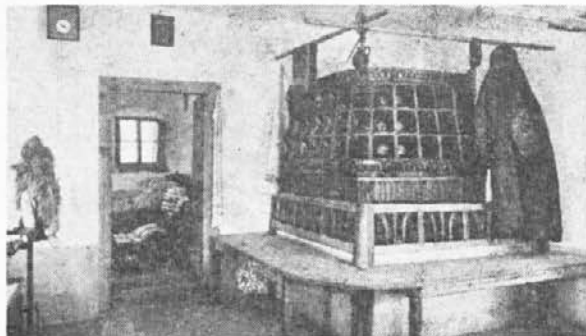
okusov. Z vsa bolečino svoje biti moram občutiti silo, ki jo odkrivajo, silo, ki leži v zemlji in ljudeh, to blaznost in izbruh življenja. Tisto najvišjo, divjo, obupno blaznost, ki sem jo nekoč doživel v strmi rebri ob stari bukvi: Deževja so izprala zemljo okoli nje in videti ji je bilo korenine, razgaljene v strastni borbi, ki so se kakor debele, zvite vrvi zažrle v zadnje blazine prsti. Bile so kakor poslednji krč umirajočega, ki hoče živeti, živeti po vsej sili: kakor krik zadnje volje zbite in nakopičene kakor neurje v temnih oblakih. Kar bal sem se, da se bodo vsak trenutek razletele in uničile vse okrog sebe kakor ognjenik, ki nenadoma izbruhne. Celo veje so se drevesu razrasle prav pri tleh, kakor bi bile prihitele koreninam na pomoč. Sama zgnetena sila in moč! Drevo je moralo z vsem obupom stisniti zobe,

da je lahko budilo iz sebe tako moč . . . Ne, bebeda ne prenese tega, kar bi rad izkričal sebi in tebi in vsemu svetu. Moral bi vpiti in rjuti . . . V kruhu je ena sama velika zapoved: Živeti! Rad bi ga razdal slehernemu, ki bi potrkal na moje duri. Z najostrejšim nožem bi ga odrezal, z divjo radostjo nad življenjem, katero bi daroval . . . In vsi bi stali okoli mize ter uživali kruh. To bi bilo kakor pesem Marsijeve piščali nad večnim končevanjem in večnim začenjanjem . . .

Počasi pogladim hlebec; na dlani mi ostane zarumenela moka, ki se drži skorje.

Tiho ponavljam:

"Ostani z nami, bodi nam zvest, lepi, dobri kruh . . .!"



Krušna peč
Prešernove
rojstne hiše
na Vrbi

AFRIKA nas vse zanima

O AFRIKI beremo zadnji čas v dnevnih časopisih slaba poročila: v Angoli vre . . . Tuje sile hočejo črni kontinent z obljubami pomoči in osvoboditve zagrabiti v svoje roke. Nič novega za nas — afriške dežele pa te zanke žal na splošno ne vidijo in same lezejo vanjo, ena za drugo . . .

Zato nas ob vsem tem še bolj zanimajo poročila naših rojakov-misijonarjev, ki delujejo v Togu. Se bo tudi tam začelo? Za enkrat gre življenje še svojo pot, kaj bo prinesla bodočnost, pa je v božjih rokah.

Zanimivo pismo nam je poslal frančiškanski bogoslovec fr. Marjan Marinčič, ki se v Dahomeju pripravlja na misijonsko delo v Togu. Takole piše:

POZDRAVE iz Avstralije sem z veseljem sprejel. Ko se je vrnil s svojega vandravanja med avstralskimi Slovenci p. Hugo (nad obiskom je bil zelo navdušen), mi je mnogo pripovedoval o tamkajšnji izseljenski družini.

Sam pridno študiram. Zadnje počitnice sem preživel zelo dobro in si resnično nabral novih moči za novo študijsko leto. V glavnem sem jih preživljal v škofiji Dapango, kjer sem na željo škofa urejal škofijsko biblioteko. To sem delal seveda samo v dopoldanskih urah, popoldnevi pa so bili moji. Izrabil sem jih s kratkim študijem in branjem, pa tudi s "potepanjem" po bližnji in daljni okolici. V Kandéju pri p. Evghenu sem bil dva tedna, teden dni v Karbanganju pri poljskem p. Stanislavu, nekaj dni pa s škofom Hanrionom v Zgornji Volti, kjer sva obiskala tudi "afriškega papeža" kardinala Zaungrana. Moral sem tudi v Dahomeju, kjer sem obnovil vizo, zadnje dneve počitnic pa sem "zašpilil" v Accri (Ghana). Skratka: bilo me je povsod dovolj, kar mi je omogočilo, da malo поблиže spoznam delček Afrike, v katerem se nahajam in v katerem bom deloval, če je tako božja volja.

Letos nas je v semenišču 37, od katerih je sedem

novih. Za Dahomey in Togo to ravno ni lepa številka, če jo primerjamo s številom bogoslovcev v sosednjih državah (Nigerija okrog 500, Zgornja Volta 160, Ghana in Slonokoščena obala med 80 in 90). Skušali smo iskati in najti vzroke, katerih pa ni malo. Naj omenim samo najvažnejše: nekrščanski milje, neadekvaten pedagoški sistem po malih semeniščih in pa celibat, ki je za naše črnce na splošno težko sprejemljiv. Trenutno pa ima močan vpliv na poklice tudi politični kaos, tako v Dahomeyu kot v Togu. V Dahomeyu je nova vladna marksistična ideologija že jasno in glasno napovedala odkrit boj krščanski religiji. To je mnoge mlade spravilo v strah in so se odločili raje za kak drugi študij kot pa za bogoslovje. Letos je bilo v malem semenišču 36 maturantov, v semenišče pa so stoličili le štirje za ves Dahomey (2.800.000 prebivalcev, od katerih je 14% katoličanov). Med šestimi dahomeyskimi škofijami je ena, ki ima enega samega duhovnika-domačina in še nobenega bogoslovca. Skratka: bodočnost je bolj temna.

V Togu je stanje malo drugačno, pa zato morda nič boljše. Tudi tu se je vlada spustila v boj proti katoliški Cerkvi, toda na bolj zvit in hinavski način. Verjetno vam še ni znano, da je bil nedavno izgnan prvi pater naše škofije, francoski misijonar p. Bernardin Denjau, ki je tu požrtvovalno in plodno deloval polnih sedemnajst let. S pomočjo lažnih prič ga je predsednik države obtožil sovražnega delovanja proti njemu in vladi. Dne 29. avgusta ga je osebno klical na zagovor in po njegovem nalogu so ga 1. septembra pod vojaško stražo vkrcali na letalo za Pariz. Vse skupaj je bila tako lepo zrežirana lažna komedija, da si je to težko predstavljati. Skratka: vlada v Togu bi se rada znebila evropskih misijonarjev. Krščanstvo je tu vedno bolj smatrano kot uvožena kapitalistična vera, za katero v "svobodni" Afriki ni prostora. Misijonarji pa naj bi bili po vseh trudih in delu za dvig črnega naroda "osnovni oviralci poti k avtentičnosti". Vedno bolj jih žigosajo, četudi za enkrat še bolj na tihem, za neokolonialiste, imperialiste in ne vem še kakšne -iste, ki uničujejo afriško kulturo. Kakor vidite: naši črni bratje, za katere smo prišli semkaj, se "prebujajo"...

K temu zanimivemu poročilu fr. Marjana naj dodamo tudi izvleček iz pisma škofa Hanriona, ki o izgonu p. Bernardina piše tole:

PO PRAVICI moram povedati, da ta pater z nobenim svojim dejanjem ni zaslužil takega ravnjanja. Žal tako imenovani politični imperativi in državni razlogi povzročajo dejanja, ki so nerazumljiva v očeh tistih, ki gledajo stvari brez hudobije in brez predsodkov. Naš misijonar je torej preprosto žrtev te sociološke resničnosti.

Druge novice so bolj vesele. Medtem ko je p. Bernardin 31. avgusta čakal v policijskih zaporih v Lomeju na izgon, se je zgodilo nekaj ganljivega v majhnem naselju Nassiet blizu župnije Bombuaka. Eden naših bogoslovcev, Daniel, ki je doma iz te vasi, je



Kljub črnim oblakom afriška Cerkev še vedno gradi... (Okrogla stavba je eden "farovžev" p. Huga, gradbenik na levi — p. Evgen — pa pripravlja formo za moderno cisterno)

izjavil svojim staršem, da se je odločil za duhovniški poklic. Trije ugledni kristjani so ga spremljali, ko se je šel posloviti od domačih. Toda njegov oče, ki ni kristjan in je kaj trmast mož, več ur ni hotel nič slišati o tej odločitvi. Zagrozil je, da bo Daniel, če ostane pri svoji odločitvi, moral za vselej zapustiti domačo družino, kar pomeni, da ga je nameraval izobčiti iz svojega rodu. Mati je seveda pritrdila očetu, kot je to pri plemenu Moba nujno. Daniel je razlagal, da ne more spremeniti svoje odločitve. Na ljubo družine ne sme preslišati božjega klica. Povedal je, da mu je jasno, da ne bo mogel v življenju storiti nič dobrega, če zavrže božji klic. Dvignil se je, da bi pripravil svojo prtljago.

Tedaj je eden od mož, ki so Daniela spremljali, povabil njegovega očeta iz hiše in ga opozoril, da bo zaradi njegove trme Danielov odhod povzročil nered v družini; da še nikdar ni bilo slišati v plemenu Moba, da bi oče nagnal svojega sina, ker je ta hotel svobodno slediti življenjski poti. Te besede so dale očetu misliti in končno je izjavil: "Moj sin se lahko svobodno odloči... Vedno bo ostal član družine — to je moja zadnja beseda". Prijazno se je rokoval s svojimi gosti in jim želel srečno pot.

Človek si ne more kaj, da bi ne primerjal izгона p. Bernardina in srečne rešitve družinskega zapleta pri našem bogoslovcu. Tako se spet izkaže, da je bila žrtev misijonarja blagoslov za prihodnje čase...

K temu naj dodamo še poročilo p. Hugona, ki nam je po lanskem obisku blizu, saj smo ga osebno spoznali. Piše o p. Evgenju, ki ga je začela zelo boleti desna noga. Pravega vzroka zdravniki doslej niso mogli dognati kot revmo in slabo cirkulacijo krvi. Mož se je očitno zgaral pri zidanju poslopij in kopanju vod-

njakov. Iz srca mu želimo, da se pošteno odpočije in okreva.

Drugače pa p. Hugo nadaljuje svoje načrte kot da se v Afriki prav nič ne dogaja. Taka je Cerkev povsod. Delaš in gradiš, na znotraj v dušah in na zunaj po misijonskih postajah, pa četudi bi morda jutri prišel krivični ukaz: Poberi se od koder si prišel in pusti vse državi! Prav temu duhu se mnogi čudijo in v tem je sila Cerkve, ki nikoli ne odpove. Ko kratkovidneži na oblasti ustavijo njeno pot, se umakne drugam — nekaj semena pa le pusti, ki raste dalje in obrodi sad preteklih trudov.

P. Hugo nam veselo sporoča:

NAČRT o gradnji otroške bolnice se je premaknil iz mrtve točke. Ministrstvo za zdravstvo je odobrilo

gradnjo in celo prevzelo življenjske stroške sester. Samo katerih? Najprej smo računali na Slovenke, nato na Španke. Te so zadnji čas odpovedale (menjala se je njihova predstojnica) in zdaj zopet "snubimo" slovenske sestre neke druge kongregacije. Če še te odpovedo, bodo njihovo mesto prevzele velikodušne bolničarke-prostovoljke, ki bodo žrtvovale nekaj let svojega dela in znanja med najmanjšimi in najbolj zapostavljenimi.

Načrt za gradnjo nove cerkve v Kandeju je tudi že v teku. Dela ga p. Peter Segondi iz Abidjana (Slonokoščena obala). Sicer ni poklicni arhitekt, ima pa velik smisel za to zvrst umetnosti ter tudi dolgoletna izkustva gradenj afriških cerkva. Računam na pričetek gradnje v maju, še prej pa na vašo dobrohotno pomoč...



Vzgoja v družini

Mnogi starši prepuščajo vso vzgojo soli. Pa so v zmoti: prva in najboljša šola je doma in oni so učitelji. Zato ob pričetku šolskega leta tu prinašamo nekaj misli našega argentinskega vzgojitelja DR. RUDOLFA HANZELIČA.

ZA OTROKOVO VZGOJO niso najvažnejše vzgojne "pridige", vzgojni pouk, ampak **celotno duševno ozračje**, okolje, v katerem otrok živi. Pridiganje, zapovedovanje ali prepovedovanje često v otroku vzbudi odpor, ker vidi v tem nasilje, omejevanje svoje samostojnosti in svobode; okolje pa, v katerem živi, mu nenehno pridiga brez besed, ki bi mogle vzbuditi odpor. Še več: v celotnem ozračju, okolju družine otrok vidi nekaj svojega, se istoveti z njim, ga vsrkava, se z njim zrašča in ga brani kot del lastnega jaza. Zato ga okolje notranje oblikuje mnogo učinkoviteje kot druga vzgojna sredstva. To okolje otroka vsrkava že od prvih mesecev življenja, ko bistro opazuje vse, kar se dogaja okoli njega, pa čeprav morda še ne razume besed in dejanj. Vse ohranja v spominu ali vsaj v podzavesti. To od tam vpliva nanj in oblikuje v njem nagnjenja, ki mu morejo v prihodnosti prinašati mir ali napetosti, mu koristiti ali zelo škodovati. Zato zlasti psihanalisti mnoge duševne in moralne motnje ter zablode v poznejših otrokovih letih pripisujejo kvarnim vplivom v detinski dobi, ko otrok še ni ničesar razumel.

Otrok z očmi in ušesi sledi pazno zlasti vsemu ravnanju in govorjenju očeta in matere, v katerih vidi zase najvplivnejši, najljubši in najdragocenejši bitji.

Zato uro za uro, dan za dnem, leto za letom, tiho, brez besed, a zato tem globlje in uspešneje vzgaja otroka materina tiha dobrota in nesebičnost, očetova skrbnost in veselost; vzgaja molitev pred jedjo in po jedi, vzgaja

praznovanje nedelj in praznikov, soglasje in ljubezen med starši, vzgaja delavnost in resnicoljubnost, ki jo otrok opazuje pri drugih. Vzgaja ga točnost, snaga in red, ki vlada v sobah, kuhinji, okoli hiše; skratka, vse, kar more otrok z očmi ali ušesi zaznati v življenju družine, vse lepo in nelepo, dobro in slabo, vse ne le opazuje in zaznava, ampak tudi ohranja v spominu. Vse to nezavestno ali zavestno oblikuje otrokovo notranjost, oblikuje v njem odgovarjajoča nagnjenja. Kar vidi ali sliši, hoče tudi posnemati kot nekaj, kar posnemati sme in tudi mora, saj s tem posnema očeta in mater, to je bitji, ki pomenita zanj najvišjo oblast in obvezen zgled za življenje.

Zato tako močnega vpliva, kakor ga ima na otroka celotno družinsko ozračje, ne bo nikdar imel noben drug krog. Če to ozračje vpliva nanj blago, plemenito, ga povsem pokvariti ne bo mogla nobena nasprotna sila. Če je pa vpliv družinskega okolja zanj neugoden, celo kvaren, bo otrok zaradi tega morda trpel vse življenje.

*

Pri vzgoji se morata družiti **ljubezen** in **strogost**. Če vlada pri vzgoji le strogost, bodo otroci zelo verjetno postali otožno preplašeni, nezaupni ali pa celo zakrknjeni. Vsekakor bi taka vzgoja povzročila več slabega kakor pa dobrega. Vzgoja, zgrajena zgolj na mehko in ljubezen, pa ni sposobna doseči potrebne poslušnosti, obvladati razna neurejena nagnjenja ter pripraviti tako otroka na žrtve in samoopovedi, ki jih bo gotovo od njega zahtevala prihodnost. Ena sama oseba le težko v pravem razmerju in ob pravem času modro družijo ljubezen in strogost. Če vzgaja le moški, bo zelo

verjetno v preveliki meri vladala strogost; če ženska, bo verjetno le preveč odločala mehka ljubezen.

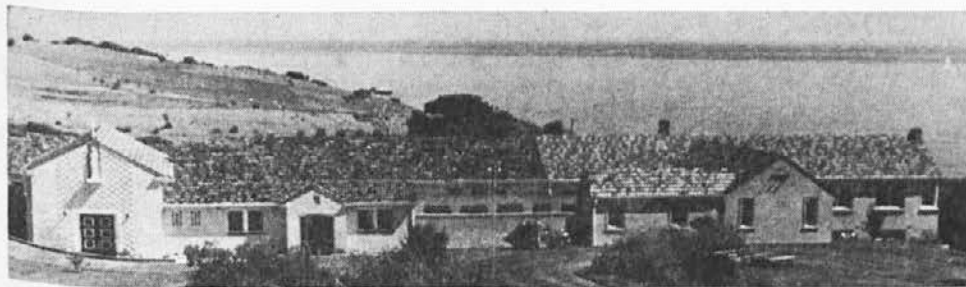
V družini morata vzgajati oče in mati. Po svoji naravi oče vzgaja navadno z odločno, mati s prizanesljivo besedo, ki pa dobiva v očetovi strogosti svojo zdravilno moč. Oče vzgaja bolj z ukazovanjem in nadzorstvom, mati bolj z razumevajočim navajanjem in neutrudnim vzpodbujanjem, a njena dobrotja prejema v trenutkih "otrokove slabosti" dovolj močno in uspešno avtoriteto po očetovi strogosti. Če se otroci tega zavedajo, se dobrota in potrebna strogost lepo družita — otroke uspešno vzgajata oba, oče in mati, čeprav morda oče večino dneva zaradi dela preživi izven družine. Vzgoje, kjer se tako lepo in naravno družijo strogost in ljubezen,

ne more v polni meri nadomestiti noben drug vzgojni krog.

O velikem pomenu vzgoje v družini nam govore tudi mnogi nevzgojeni otroci. Koliko se danes govori in piše o nevzgojeni, pokvarjeni mladini, se jo sodi in obsoja. A kje je vzrok njihove nesreče? Dolgoletno delo med mladimi ljudmi me je dodobra prepričalo, da so "pokvarjeni" mladi ljudje po večini nesrečne žrtve krivde starejših, zlasti staršev, ki morda niso storili za vzgojo svojih otrok kar bi storili lahko in bi to storiti morali.

Ponovimo besede škofa Slomška: **Kar skrbna mati (oče) otroku stori, se z zlatom in srebrom ne plača; kar pa mati (oče) pri otroku zamudi, šola ne popravi in palica ne popravi.**

TRIJE TEDNI



MT. ELIZA
(Greyfriars).
Vse to
smo imeli
na razpolago
za naše
počitnice
ob morju

“nebeškega kraljestva”

POČASI si spet nabiram moči po treh tednih živahnih počitnic na morju. Spomini so še sveži, zato naj vsem, ki niso imeli sreče biti med nami, kratko opišem naše doživljanje.

Vsak začetek je težak, pravijo. Da ga omilimo, smo prvi teden (od 4. do 10. januarja) namenili dekletom. Saj večkrat slišim, da so dekleta pridna, ubogljiva, pametna . . . Kar 45 takšnih sem naštel prvi večer pri mizah. Malo v zadregi — sam med tolikimi — sem predlagal nekaj pravil za skupno življenje. Vse je bilo sprejeto. Tudi gospe, ki so ta teden skrbele za kuhinjo (Vilma Varglien, Marcela Bole, Milka Gombač in Tereza Slavec) so tam od kuhinjskih vrat s kimanjem pritrjevale. Ta teden mi bo res v oddih, sem si mislil . . .

Resne težave so se pokazale že prvo noč. Večkrat sem slišal, da nekateri ljudje ne morejo ponoči spati. Nisem pa vedel, da za to boleznijo trpe celo mlada dekleta. Do treh ponoči, nekatere pa prav do, zore niso zaspale. Zakaj? Skrbi? Migrena? Živčnost? Nič takega ni bilo videti na njih. Drugi dan smo ugibali,

kako naj uženemo to bolezen nespečnosti. Spalne tablete, seveda. Toda nismo se mogli odločiti, ali naj jih podtaknemo v hrani dekletom, ali pa naj jih vzamejo kuharice, da v globokem snu živahnih deklet ne bi slišale. Tako drugo noč ni bilo mnogo boljše in je ta nadležna bolezen sploh trajala menda ves teden.

Vreme ni bilo ves čas prvovrstno, zato pa je bilo manj opeklin. Človeku je v tolažbo tudi to: ko se ljudje na vseh straneh pritožujejo nad vedno večjim številom nudistov po plažah, so bile tem naša slovenska dekleta prava protiutež — nekatere so se "prostovoljno" kopale popolnoma oblečene. Videl sem celo nekaj mater, ki so prišle v našo kolonijo na obisk, da so v obleki čofotale po vodi, čeprav posebnega navdušenja pri tem ravno niso kazale . . .

Čez dan nismo niti dosti opazili, da sta bili med dekleti tudi naši sestri Pavla in Maksimiljana. Zato pa je bil poglavje zase "Show" ob večerih: bilo je iger, šal in smeha . . . ha . . . ha . . . !

Če je bilo oblačno, smo šli na sprehod ob obali. Dekleta so nabirale školjke za ogrlice in zapestnice, ne-

katere pa — rake. Neki večer so se pojavili: po hodnikih, straniščih in tuših ter sobah . . . Raki v posteljah, raki vsepovsod! Celo pod obleko so prilezli nekaterim, čeprav ne sami od sebe. Kdo je vse to organiziral? — Nihče! Hm! . . .

Doslej sem mislil, da imamo mreže na oknih samo proti komarjem, pa bi morda lahko služile tudi proti dekletom. Tako bi se ne moglo zgoditi, da bi katera običala sredi malega okna, ko ni šlo ne naprej ne nazaj.

Ko sem bral knjigo "Zadnja čarovnica na grmadi", nisem slutil, da bom kdaj katero srečal. Pa sem jo ta teden. Sredi noči, že blizu ene ure, je s strašnim hrupom plavala po temnem hodniku. Vsem je pognala strah v kosti — to sem videl iz nedopovedljivega vrišča deklet in tudi kuharice niso bile manj glasne. Lahko si mislite, da tudi meni ni bilo do smeha in mislil sem, da bo po meni. A ko je ta strašna čarovnica prišla do mene, je izgubila nenadoma skrivnostno moč. Morda zaradi luči, ki se je prižgala na hodniku, saj čarovnice morejo svojo moč uporabljati le v temi. Zjutraj sem videl, da nobene deklet ni odnesla.

Mnogo lepega smo doživeli tisti teden: dekleta so pridno pomagale pomivat, pri maši so pele, brale berilo, prinašale darove . . . čez dan in zvečer pa zagodle precej počitniških. Vendar ni prostora, da bi vse nagajivosti popisal. Potem bi najbrž tudi ne obveljalo, kar je gospa Marcela stalno trdila: zlate punčke, dobre punčke, pridne punčke . . . Naj torej raje take ostanejo!

Naključje je nanese, da je bilo tudi fantov za drugi teden počitnic (od 11. do 17. januarja) ravno 45. Veselil sem se spremembe, saj sem vedel, da okrog fantov ne bo treba "hóčiti z rokavicami". Bolje se bomo pogovorili in kdo ne bi hotel biti mož-beseda, četudi je še mlad?! Zdelo se mi je, da sem se med njimi kar pomladil. Igrali smo odbojko in namizni tenis, preizkušali moči z dviganjem uteži, se igrali "British Bulldog" (jaz ne!), plaval, se škropili in še in še . . . Bilo je veselje gledati čvrste atlete skakati v višino in dolžino. Če ni bilo kaj drugega početi, smo pa vlekli vsak za svoj konec vrvi. Nespečnost pa je pri vsej tej živahnosti neverjetno motila tudi fante . . .

Zanimivo, da smo ravno med fanti imeli skoraj vsaki dan lepo zalogo "prostovoljcev" za pomivanje posode. Zaradi raznih prestopkov so se "prostovoljno javljali" za to ne ravno priljubljeno delo — v veliko veselje tistih, ki so bili sicer na listi a zaradi "prostovoljcev" prosti službe. Naše mame, ki so nam ves teden dobro kuhale (Marija Hartman, Rozi Lončar, Marija Bračko, Ida Lauko in Helena Breg) so fantovsko delo cenile in hvalile. Nekaterim bi res lahko dali ob koncu po-

čitnic diplomo v pomivanju posode. (Ko že omenjam kuharice tega tedna, je prav, da veste tudi za šesto, ki naj bi bila med nami. Pa jo je zadržalo nujno opravilo: obljubila je molsti sosedove kože.)

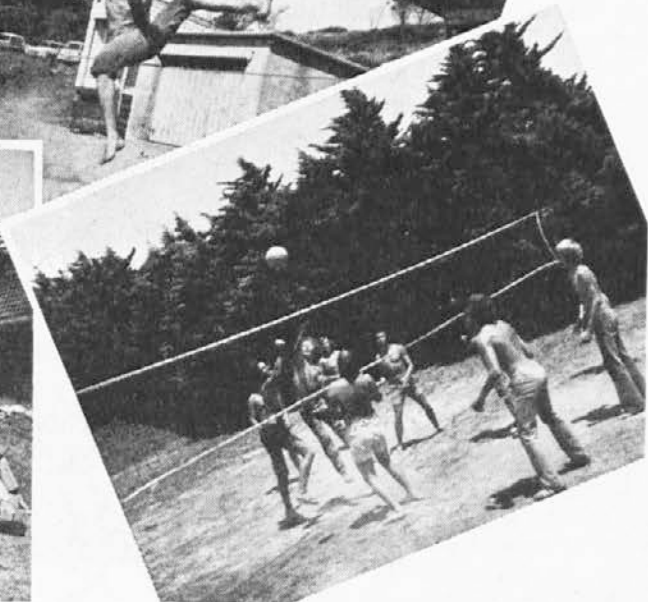
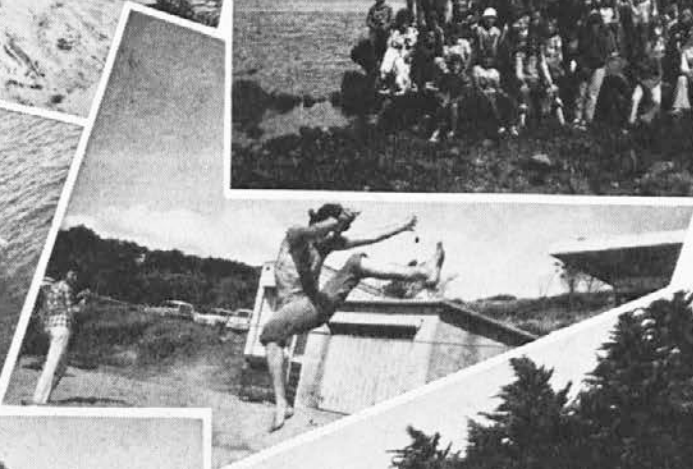
Fantje so tudi pomagali pri maši z branjem in ministranjem, le s petjem ni bilo nič. Prvi dan sem še mislil, da bo kaj, ko so na široko odpirali usta kar po vrsti. Le prav začetni ne znajo, sem jih "ven mazal". Pričakovanje je bilo prazno: vse odpiranje ust je bilo navadno — zehanje.

Lepo pa so nas fantje presenetili neki večer s čudovitim koncertom. Bolj pobožno kot v cerkvi so bili zbrani v skupni sobi in zaverovano poslušali domače viže naših mladih muzikantov. Harmonika je romala iz rok v roke. Mislim, da je bil to najlepší večer fantovskega tedna. Opazoval sem avstralskega patra Franka — rosne oči je imel ob poslušanju naših melodij. Kdo ve, kako dolgo bi še uživali ob njih, če ne bi vse pokvarila "dekleta iz kuhinje". Naše gospodinje je namreč minila vsa utrujenost: zasrbele so jih pete in hajd za fanti. Soba se je izpraznila v nekaj minutah. Nekaj so jih pa le ujele za ples, da veselja in smeha še ni bilo konec.

Imajo pa fantje nadlogo, da jim v teh letih poganja puh pod nosom in po bradi v primernih razdaljah kakšna dlaka. Da bi bili vsaj ob koncu tedna za med ljudi, smo jih morali nekaj obriti — za zgled vsem ostalim. Kakor danes po modernem avto zapeljete v pralnico, da je hitro čist in zlakiran, so bili tudi fantje po hitri metodi obriti, umiti in obrisani. Če koga od očetov zanima postopek takega britja, se lahko javi pri meni. Bo brezplačno! — In ker niso samo "punčke lepe", smo izbirali med fanti najlepše noge. Zmagovalca ne bom izdal: šola se je pričela in bi ne bilo prav, da bi razna podjetja kradla njegov čas v reklamne namene . . . — Kolikor sem videl, imajo fantje lepo lastnost, da priznajo svoje napake, če jih priimeš s prave strani. Tako se je fant, ki je bil po mnenju vseh najbolj nagajiv, javno obtožil: vse lumparije so prišle tisti večer na dan. Res taka javna spoved nima prevelike vrednosti za poboljšanje, prinese pa veliko zabave. — Da nisem bili samo za norčije, je pokazala kulturna predstava: sam Liberace nam je v svojem čudovitem stilu zvijanja in zavijanja oči igral na klavir . . . — Najbolj pa je vžgala (kje, prizadeti najbolj vedo!) stara slovenska igra: rihtarja biti. Stavil bi, da je tisto noč marsikdo spal na trebuhu . . .

Verjetno bi me zavedlo predaleč, če bi začel opisovati še fantovske porednosti. Sam sem pred nekaj (?) leti podobne uganjal. Tudi meni so mladostne neumnosti odpustili. Razlika je le v tem, da sem jih pred opreščenjem večkrat pošteno dobil po zadnji plati . . .

K SLIKAM: Še fotografu (p. Stanku) ni uspelo zbrati vseh za skupinske slike: dekleta (levo zgoraj) in fante (levo spodaj) še nekako za silo, roj tretjega tedna (desno v sredi) pa je občutno premajhen. Ostale slike so same dovolj zgovorne.



Misli, Februar 1976

Najbolj pisana in največja je bila počitniška skupina najmlajših: kar 61 deklic in fantičev smo imeli od 18. do 24. januarja. Zato je morala tudi kuhinja imeti večjo moč (Danila Štolfa, Amelija Štolfa, Tončka San-kovič, Jožefa Repše, Ernesta Vran, Frančiška Šajn, Ivanka Slavec, Gabrijela Požar). Komaj so utegnile pol-niti lačna usta, včasih tudi izbirčna. Ta teden sem spoznal, da imajo otroci raje sladoled kot pa dobro pripravljene okusne zelenjadne juhe.

Vsi smo vedeli, da bo treba male bolj paziti, da se otroci ne opečejo na soncu, da ne gredo od skupine in da ne dražijo morskih psov v pregloboki vodi. Pa smo imeli nezgodo že drugi dan — med materami. Ko je treba imeti oči na vse strani, kje plezajo otroci, je gospe Požarovi spodrsnilo in si je nalomila nogo. Ob koncu tedna je prišla med nas že za mavčev škorenj težja, pa vseeno nasmejana.

Fantje so nam obljubili ribe za večerjo. Opremljeni s palicami in zvitki vrvic, trnki in vabo so na pomolu v Morningtonu poskušali srečo. Bil sem za inštruktorja: kako se nabode vaba, zavihti palica in zaluča trnek vsaj tako daleč v morje, da se ne obesi na steber pomola ali celo na soribiča. Imenitna vloga, četudi je bil to moj prvi ribolov v življenju. Na koncu sem celo vedel, da tisto na trnku ni vedno riba: lahko je tudi morska trava, star čevelj ali kaj podobnega . . . Deset ribičev — ribe za večerjo pa nobene! O, pač! Eden fantov je dve "ujel" — za otroški pedenj dolgi. Občudovanje vseh! Pozneje pa se je izkazalo, da jo je bližnjemu ri-biču izmaknil iz posode, nataknil na trnek in ju za naše ljubosumne oči slovesno privlekel iz vode. Kaj so res vsi lovci in ribiči enaki?

Zgodilo se je v tem tednu marsikaj. Šolska tabla je nekemu služila za propeler: "hladila" je zrak sobe, dokler se ni razletela. Zavese v glavni sobi so zvite

sijajno služile za tarzanske spretnosti, dokler niso klju-kice popustile. Iz usmiljenja do komarjev so mreže frčale iz oken, ali pa dobivale luknje. Nekaj skrivnost-nega je bilo tudi v tem, da so lepega dne začele izgi-njati kljuge z vrat — prav nihče od fantičev ni vedel, kako so menda kar same prišle v njihove roke . . . Tu-di bacili nespečnosti so ostali po sobicah od prejšnjih dveh tednov, pa smo jih le nekako pregnali. — Ne ču-dite pa se, če bomo v Kew morda kmalu oklicali po-roko 12-letnega ženina in 9-letne neveste. Očividno se je vnela ljubezen . . .

Dobrih stvari se prej preobjemo kot slabih. Tako so mi počitnice počasi začele skoraj presedati. Moram celo priznati, da so mi prihajale prav črne misli v glavo. Spomnil sem se na tiste zgodbe iz svetega pisma, ko so apostoli odganjali otroke od Jezusa, ko je utrujen počival. On pa: Pustite jih k meni, kajti takih je nebe-ško kraljestvo! . . . Ko sem pomislil, da bi takle počitniški teden trajal celo večnost, me je trenutno mi-nilo, da bi se trudil priti v nebesa. — Mame pa so tudi med tretjim tednom gledale bolj svetlo plat: saj so kar pridni . . . In bolj ko se počitnice odmikajo, bolj se strinjam z njimi.

Vsekakor: 151 slovenskih otrok je imelo lepe in brezskrbne dneve — lepo število mater se je vsaj za en teden oddahnilo. Med sabo so se spoznali otroci in po njih tudi starši. Vse to pa le nekaj velja. Najbolj sem vesel, da nismo imeli nobene večje nezgode.

Hvaležni smo frančiškanom, da so nam tako da-režljivo odstopili zadnje tri tedne lastnega bivanja v Mt. Elizi. In hvala vsem materam, ki so skrbele za kuhinjo in vse ostalo v zvezi s kolonijo. Brez njih bi počitnic za naše otroke ne mogli prirediti. Upam, da bomo tudi drugo leto dobili kako primerno mesto za počitniško veselje naše mladine. P. STANKO



Zvezda
"angelčkov
nebeskega
kraljestva"
tretjega
tedna

P. BASIL tipk.

3. februarja 1976

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874



Med blagoslovom geelongškega
CANKARJEVEGA DOMA

● Lepo srečanje so imeli na nedeljo 11. januarja geelongški Slovenci: blagoslov Cankarjevega doma z mašo v dvorani, nato pa domačo zakusko. Že pri otvoritvi doma (25. oktobra lanskega leta) sem bil naprošen za to slovesnost in rad sem se odzval. Vesel sem, da je geelongškim rojakom tudi ta del slovenske tradicije svet. Naš veliki Cankar, po katerem se dom imenuje, bi jim dal prav in bi bil ponosen nanje. Geslo, ki nam ga je pisatelj zapustil: MATI, DOMOVINA, BOG! dovolj zgovorno priča, kaj naj ohranja tudi zdomstvu naše slovenstvo. Tudi božjega žegna smo potrebni, če hočemo ohraniti svoje pošteno slovensko ime!

Pri maši in blagoslovu je bila dvorana Cankarjevega doma polna, kar je zgovoren dokaz, kaj o takihle slovesnostih misli velika večina naših ljudi. Miselnost poriniti vse versko zgolj v cerkev, se zadnji čas presaja med nas umetno iz domovine, kjer pač vlada režim, ki vernikom ni naklonjen. Vera je nekaj osebnega, del vsakega izmed nas, ki smo bili krščeni, ne le naša nedeljska zakmašna obleka. Plemeniti naše družinsko življenje, spremlja nas tudi na delo in v društva, izžareva pa v naši poštenosti, dostojnem vedenju in govorjenju, čutu za pravičnost in ljubezen ter podobnih krepostih. Vsako društvo s poštenim vernikom med odborom ali članstvom samo pridobi, pa zato še ni rečeno, da je postalo versko društvo. Z blagoslovitvijo Cankarjev dom ni postal verski center, je pa s tem povedal domačemu in tujemu svetu, da smo Slovenci krščanski narod in hočemo tak ostati tudi v zdomstvu.

Tudi petje med blagoslovno mašo je bilo lepo in ubrano, za kar gre poleg pevcem, ki običajno pojejo v Geelongu pri slovenskih mašah, iskrena zahvala g. Furlanu. Njegov moški zbor se je že pri otvoritvi odlično izkazal. Lepo in prav je, da je po tolikih letih zopet oživel, saj je s Cankarjevim domom dobil lastno streho. Le naj bi s svojimi glasovi podprli tudi cerkvene petje pri naših geelongških mašah, da bodo lepše in

bolj domače!

Brez moje želje so med blagoslovno mašo v Cankarjevem domu napravili tudi nabirko, katere izpred oltarja med obredi nisem mogel ustaviti. Uspelo pa mi je, da jo po končani slovesnosti nisem sprejel. Denar, kar lepa vsota nad sto dolarjev, je šel v društveno blagajno za fond v pomoč potrebnim rojakom. Tudi Geelong ni in ne bo brez njih.

● O letošnjem taborjenju berete lahko na drugih straneh in tudi fotografije so kaj zgovorne. Mladina se je imela lepo, zato pa je bilo dela in skrbi veliko, tako na rami naju s p. Stankom kot na ramah slovenskih mater, ki so skrbele za kuhinjo. Vsem iskrena zahvala za pomoč, brez katere počitnic ne bi mogli prirediti. Nam vsem pa je v najlepše plačilo zavest, da smo tako lepemu številu slovenskih otrok (151) pripravili počitniški užitek.

Res mi je žal, da so frančiškani prepustili hišo v Mt. Elizi, ki nam je tri leta služila za počitniški dom, melbournski nadškofiji. Tako bomo morali naši koloniji za drugo leto zelo verjetno najti drug prostor. S p. Stankom se bova otrudila, da ga bova našla.

● Sicer so statistike le številke — na bežen pogled ne prikažejo dela, ki je s številkami v zvezi. So pa po svoje zanimive in važne. Naša melbournska za lansko leto pove tole: Knjige slovenskega misijona so vpisale 81 krstov in 33 porok (med njimi tri poveljavljena civilnih zakonov). Pogrebov je bilo pri nas preteklo leto 20. Maziljenj bolnikov smo podelili 13, obhajil pa nad 9.000 (prvoobhajancev je bilo osem). Spovedi ne štejemo, pa se ne bi zmotili v trditvi, da jih je bilo nekaj tisoč. — Iz vsega tega, zlasti številke spovedi in obhajil, diha življenje naše družine božjega ljudstva. Nikar ne recite, da bi spovedi in obhajil ne bilo lahko

še več! Obenem pa smo Bogu hvaležni za sleherni uspeh našega dela, pa naj bo na videz še tako malenkosten.

● Slovensko poroko v naši cerkvi lahko omenim eno: dne 10. januarja sta si obljubila zakonsko zvestobo **Rosemary Vorich** in **Lewis Kantor**. Ženin je po rodu Madžar in rojen v Budimpešti, nevesta pa je istrskih staršev in rojena že v Melbourneu. Končala je univerzo in poučuje v srednji šoli. Njen oče je s prostovoljnimi delom pomagal pri zidavi naše cerkve. — Naše iskrene čestitke!

Krsti pa so bili trije: **Marija** je hči Antona **Menarda** in **Eveline** r. Napoli, **Essendon**. 12. januarja jo je občila krstna voda. — Dne 17. januarja so iz Airport West prinesli **Brendana**, ki je razveselil družinico Dušana



CANKARJEVO LETO naj bi bilo to leto za nas Slovence, saj obhajamo stoletnico rojstva tega našega klasika slovenskega slovstva. Nove izdaje njegovih del, gledališke in šolske proslave ter razne slovesnosti se bodo kar vrstile. Menda mu bodo v Ljubljani odkrili tudi spomenik. Prav bi bilo in čas bi že bil — sramotno je za Ljubljano, da ga še nima.

ZA NAJPRIZADEVNEJŠE MESTO z ozirom na tujski promet je bila lani izbrana v Sloveniji **Škofja Loka**, drugo in tretje mesto pa sta si delila **Bovec** v Soški dolini in pa **Sv. Vid** pri Stični na Dolenjskem. Kako so ocenjevali, mi ni znano. So pa takele letne izbire zelo na mestu in bodo v marsičem izboljšale skrb za turiste.

Tujski promet postaja iz leta v leto važnejša veja slovenskega narodnega gospodarstva skoraj po vseh predelih Slovenije. Lani je prinesel domovini blizu 200 milijonov dolarjev v trdnih valutah, to pa ni kar tako.

146.000 KUBIČNIH METROV dimnih plinov na uro izbruha topilnica svinca v Žerjavu pri Mežici. Dolga leta je obratoval elektro-filter, nato vrečni, zdaj pa so montirali novega nemške izdelave. Pravijo, da zadnji čisti zrak stoočstotno, kar bo prineslo dvojno korist: varstvo zdravega okolja in pa še večji izkoristek svin-

Novaka in **Katarine** r. **Mihaljevič**. — **Rebecca Leanne** pa je prvorojenka družine **Srečka Rovtarja** in **Brigite** r. **Pitzner**. V najhujši vročini so jo 31. januarja prinesli iz Selby in se je pri oblitju s krstno vodo blaženo nasmejkala, tako ji je dobro dela. — Vsem kličemo božji blagoslov na življenjsko pot!

● Večerno mašo bomo imeli na pepelnično sredo (3. marca) in na prvi petek v marcu (5. marca). Postne nedeljske maše bomo pričeli kot običajno s kratkim križevim potom. Premišljevanje Gospodovega trpljenja in pa žrtvice z darom v šparovček **PROJECT COM-PASSION** nas bodo pripravile na velikonočne praznike. Papirnat šparovček dobite po vseh župnijah, pa tudi pri nas bo na razpolago.

čene rude. Bog daj, da bi bilo tako! Dostikrat nas tudi tako opevane najnovejše moderne priprave pustijo na cedilu . . .

NARODNI PARK Kamniških in Savinjskih Alp naj bi se prihodnje leto pridružil Triglavskemu, o katerem smo že poročali. Prav je, da se zavaruje lepota naših planin. Meja naj bi potekala od Ljubelja mimo Tržiča, Storžiča, Kravca, Kamniške Bistrice, Raduhe, Solčave in do avstrijske meje.

ZANIMIVE ORGLE je dobila cerkev sv. Ožbolta v Ptujju in blagoslovil jih je nedavno škof Grmič. Prizadrevni ptujski zborovodja je na nekem cerkvenem podstrešju odkril ostanke starih orgel. Z nekaj prijatelji se je lotil garaškega dela. Mnoge manjkajoče dele je moral sam izdelati, dočim so bile piščali še uporabne, enako tudi meh. Orgle imajo dvanajst registrov in po poročilu čudovito lepo pojo.

Bog vedi, koliko starin še skrivajo slovenska podstrešja . . .

KELTSKO PEČ za žganje gline iz drugega stoletja pred Kristusom so lani izkopali v Spodnji Hajdini pri Ptujju. Je dobro ohranjena in prva te vrste na slovenskem ozemlju. V njej so našli tudi več ohranjenih keramičnih izdelkov. Najdba bo nova zanimivost ptujskega pokrajinskega muzeja. — Nič manj pomembna niso novomeška arheološka odkritja. Tu v zadnjih letih sistematično odkrivajo grobišča rimskih in keltskih prebivalcev. Našli so že nad 160 grobov z bogatimi okrasnimi predmeti. Novo mesto je bilo v starodavnih časih očitno pomembno gospodarsko tržišče.

POTRES v juliju 1974 je premaknil zemeljske plasti in kot posledica se je voda v znanih atomskih toplnicah v Podčetrtku zelo ohladila. Zato je pred kratkim ljubljanski Geološki zavod poskušal navrtati nov vrellec. Delo mu je uspelo: voda novega vrelca doseže 41 stopinj in toplice bodo zares še nadalje toplice. Novi objekti zadnjih let privabljajo mnogo bolnikov in turistov, pa tudi potrežba je zadovoljiva.

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED IN Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

V TRSTU so imeli Slovenci v zadnjem novembru lepo slovesnost. Proslavljali so 120-letnico slovenske šole pri Sv. Ivanu, kar je lep dokaz, da Slovenci niso prišli šele včeraj v tržaško okolico. Pri tem je zanimivo še eno dejstvo: prva italijanska šola je bila pri Sv. Ivanu ustanovljena šele v prvem desetletju našega stoletja. Pa še takrat so težko dobili zanjo gojence. Neko dobrodelno društvo je s paketi podkupovalo, da je dvignilo število obiskovalcev italijanske šole.

LJUDSKO POSOJILO naj bi pomagalo graditi slovenske ceste. Na to misel so prišli potem, ko je zmanjkalo denarja za dovršitev del na avtocesti med Mariborom in Celjem, na odseku Hoče—Levec v dolžini 50 kilometrov, ki bi moral biti dograjen zadnje jesen. Preložili so gradnjo odseka Razdrto—Divajača, ki je dolg deset kilometrov; v zraku visi tudi odsek ceste Razdrto—Gorica.

Pri vsem tem tožijo domača časopisna poročila, da so razlastili za te ceste že mnogo slovenske zemlje in jo še razlaščajjo, predvsem za gradnjo velikega tovarnega postajališča pri Štandrežu. Zdaj se je pokazalo, kako škodljivo je pre nagliti se: kdo ve, koliko let še bodo razlaščene površine in napol dograjene prometne naprave neizkoriščene razpadale — v škodo bivšim lastnikom zemljišč kot tudi celotni skupnosti.

GRADIS v Ljubljani velja za največje slovensko gradbeno podjetje in je v tridesetih letih obstoja zgradilo 5500 objektov, med njimi tudi Litostroj, železarni Jesenice in Štore ter podobne velike objekte. Na raz-

polago ima preko 150 težkih gradbenih strojev. Delavcev ima zaposlenih 7000, med njimi 2200 kvalificiranih in visoko kvalificiranih, 220 tehnikov in 180 inženirjev.

SEDEM BRATOV LIPŠEV je v Vojniku pred sto leti ustanovilo godbo na pihala in so doma ter v okolici naglo zasloveli kot dobri godci. "Malodolski muzikantje" so jih imenovali. Seveda so danes že vsi pokojni, muzikalna tradicija pa je v Vojniku prav zaradi njihovega začetka ostala do danes. Razumljivo, da so proslavljali stoletnico skupno z godbami sosednjih krajev.

MARIBOR nam glede družinskega življenja nudi bolj žalostno sliko: skoraj vsak drugi zakon razpade. Predlanskim je bilo 397 ločitev, za preteklo leto slika ne bo nič svetlejša. Zgoraj našete ločene družine so imele skupno 912 otrok, ki so bili tako oropani doma in ljubezni staršev. V istem razdobju se vsemu temu pridružuje tudi število 355 otrok, ki so se rodili izven zakona.



9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE
Tel. 63 1650

in
242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA
Tel. 862 1039

Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo

v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebujete morda priznanega **TOLMAČA** za
sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo **JANJO SLUGA!**

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

je cilj našega potovanja iz Kane dalje po cesti. Saj se je tod okrog Jezus najraje mudil s svojimi učenci — toliko dogodkov je opisanih v svetem pismu prav iz te okolice.

Pot se najprej rahlo vzpenja. Nudi nam pogled v daljavo na Qurun Hattin (Rogova Hattina), ki je po svoji podolgovati obliki in dveh vrhovih podoben arabskemu sedlu. Ime je znano iz križarske zgodovine. Tu se je odigrala večdnevna zadnja bitka med križarji in vojsko sultana Saladina. Zaradi vročine in hude žeje — muslimani so kristjanom zaprli dohod do vode — se je končala s porazom krščanske vojske (4. julija 1187) ter odločila usodo Svete Dežele prav do današnjega dne in verjetno za vedno. Takrat je bilo pobitih 20.000 kristjanov, 30.000 pa so jih zajeli: zadela jih je žalostna usoda suženjstva. Ujet je bil tudi kralj Gvido Lusignanski s svojim bratom Gottfriedom, enako jeruzalemski patriarh, ki je imel s seboj kos Kristusovega križa. Saladin je relikvijo odnesel s seboj v Damask kot bojno trofejo. Krščanski vladarji so jo kasneje zaman iskali: izginila je brez sledu in nikoli več ni prišla v krščanske roke . . .

Pot, ki jo je Jezus s svojimi učenci tolikokrat prehodil, se pričinja spuščati navzdol. Vije se med zelenimi pašniki in bogatimi žitnimi polji, ki nas spominjajo na Gospodove prilike. Kako



Motiv ob Galilejskem jezeru

V času obiskanja . . .

lahko jih je razumeti ob obisku teh krajev! Iz vsakdanjega življenja in najbližje okolice jih je jemal: o žetvi in žanjcih, o pšeničnih klasih in ljuljki, o poljskih lilijah, o travi, ki danes cvete, jutri pa se vrže v peč . . . Ob teh poljih romar skoraj sliši Kristusov glas:

Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev . . . (Mt 9,38)

Prav tu nekje je moral — kot so ugibali že romarji prvih stoletij — Jezus z apostoli smukati klasje in jesti žitna zrna, da je za silo pregnal lakoto. Evangelij poroča (Mt 12, 1-3), da se je to zgodilo na soboto in so se farizeji pohujševali, ker so tudi smukanje klasja vzeli za prepovedano sobotno delo . . .

Še nekoliko ovinkov, nekako ob tabli, ki označuje gladino Sredozemskega morja — pa se nam odpre pogled na čudovito modrino Genezareškega ali Galilejskega jezera, ki so ga imenovali tudi Tiberijsko morje.

Gotovo je precej jezer sveta lepših in z bogatejšim ozadjem, a Galilejsko jezero te posebej prevzame in vtisov ne moreš zlepa pozabiti. Ure in ure bi sedel, gledal ter razmišljal ob tej sliki. Jezero leži med zelenimi hribčki kot modro, kristalno čisto oko v čudovitem miru, ki ga kar srkaš v svojo dušo. Zrak je čist, na nebu ni oblaka, niti rahle sapice. V daljavi se dviga gora Hermon, katere vrh in pobočja so celo sredi poletja pokriti s snežno belino. Nič čudnega, da to lepoto imenujejo "biser Palestine".

Človeku se zdi neverjetno, da se ta mirnost lahko kaj hitro spremeni v vihar, ko nebo posivi v oblakih in jezero zavalovi v visokih valovih kot pravo morje. Suhí vzhodni veter, ki ga domačini imenujejo "čamsin", prinese navadno tudi pustinjski pesek. Zlasti v zgodnji pomladi je kaj nenaden in zmožen v enem ali dveh dnevih uničiti vso bujnost cvetja in zelenja okrog jezera. Tedaj gorje ribiški ladjici, ki nima časa pravočasno zaplavati v varen pristan! In vendar ima, — pravijo romarji, ki so vihar doživeli — tudi

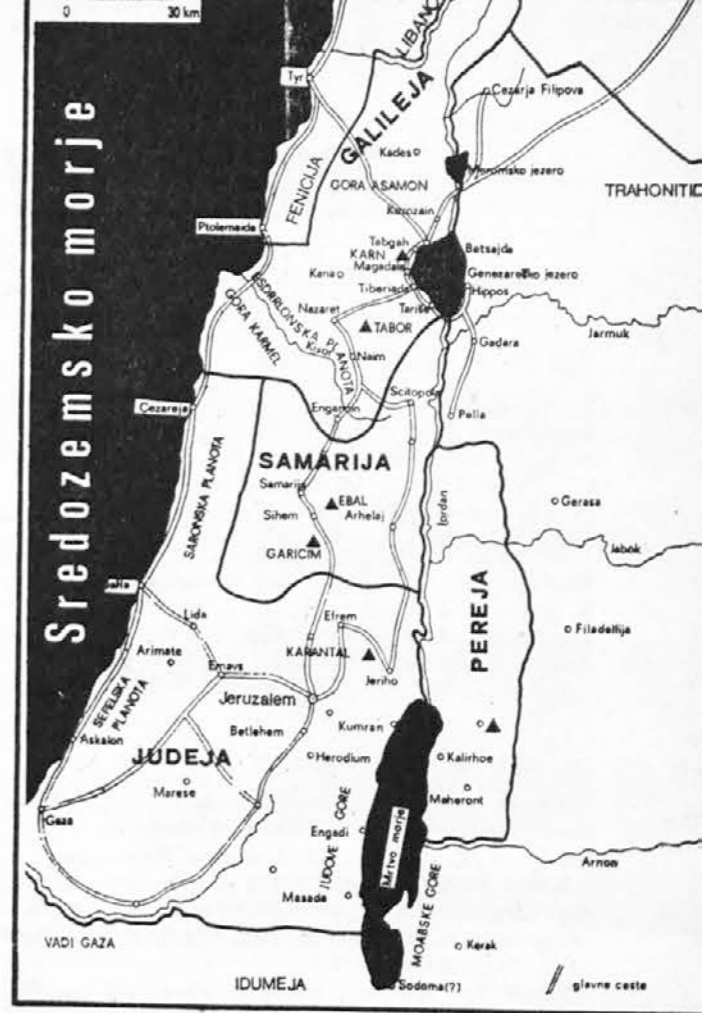
"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

v tej grozotni lepoti Galilejsko jezero nekaj svojstvenega, nekaj veličastnega. Ko mine veter in se poležejo valovi, zopet vsa okolica diha spokojno milino in predanost Stvarniku. Kaj ni to podoba človekovega življenja, ki ljubi ubranost in tihoto, pa se mora postaviti v bran tudi viharjem, da mir zopet najde?

Galilejsko jezero upravičeno lahko imenujemo tudi "Jezusovo jezero". Skoraj na vsaki strani evangelijev je omenjeno, toliko dogodkov Jezusovega javnega delovanja je povezano z njim. Posvetil ga je za vedno s svojo navzočnostjo, svojimi čudeži, svojo besedo. Tu je izbral preproste ribiče za svoje apostole, tu je pomiril vihar, ki je zmedel preplašene učence v bojazni, da se bo ladjica potopila. Tu je apostolom ukazal vreči mreže, da so po neuspeli noči naložili rib v izobilju. Tu se je v čolnu vozil iz obale na obalo, govoril množicam iz od brega porinjenega čolna, tu je hodil po vodni gladini kot po suhem. V bližini jezera je imel čudoviti govor na gori, dvakrat pomnožil kruh in nasitil množico. Tu se je apostolom prikazal po svojem vstajenju, tu je dal Petru najvišjo oblast . . .

Galilejsko jezero ima obliko harpe in leži 208 metrov pod morsko gladino. Dolgo je 21 in široko 12 kilometrov, njegova največja globina pa je 45 metrov. Že zaradi teh števil je kar razumljivo, da so ga v primeroma mali deželici in v takratnih ozkih razmerah imenovali kar morje. Vodo čudovite modrine dobiva z Jordanom, ki priteče z gora na severu. Jordan je tudi njegov iztok, saj teče iz njega dalje proti Mrtvemu morju.

Ker leži pod morsko gladino, je s kraja, kjer jezero prvič ugledaš, še precej dolga pot navzdol, da prideš do obale. Obala je tu kamnita, drugje peščena. Romarji brodiijo po vodi in nabirajo školjčne lupine, ki jih je najti v najrazličnejših odtenkih nežnih barv. Po vrnitvi domov bodo



morda le koga razveselile kot spomin na kraje božjega obiskanja. Tudi ni romarja, ki bi ne sedel v čoln in se popeljal po jezerski gladini. Večje motorne ladje skrbe za križarjenje ali prevoz na vzhodno obalo — v "Geraško deželo", kot jo imenuje evangelist Marko, ko govori o ozdravljenju obsedenca. Tu so nasadi banan, mandarin in datljev lepo vključeni v celotno okolje.

Jezero je še vedno polno rib in ribarjenje je še eden poklicev okoliškega prebivalstva. Sleher ni romar bo pokusil "Petrovo ribo", ki je tu najbolj znana in zelo okusna. Domačini jo imenujejo "barbut". Ime "riba svetega Petra" je dobila ob spominu na dogodek, ko je Jezus ukazal Petru vreči trnek in ujeti ribi vzeti iz ust kovanc za poravnavo tempeljskega davka (Prim. Mt 17,27).

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

KRSTI

Valeria Vočanec, Caniston. Oče Maks, mati Nevenka, rojena Carović. Botrovala sta Lovrenc in Valerija Bedek — Wollongong, 25. decembra 1975.

Katica Marija Žavcer, Lethbridge Park. Oče Ludvik, mati Danica, rojena Lovrec. Botra pri dopolnitvi krstnih obredov sta bila Jure in Nada Krstičević — Merrylands, 24. januarja 1976.

Simon Toni Žavcer, Lethbridge Park. Oče Ludvik, mati Danica, rojena Lovrec. Botra pri dopolnitvi krstnih obredov sta bila Jure in Nada Krstičević — Merrylands, 24. januarja 1976.

Gregor Benjamin Omers, Croydon Park. Oče Franc, mati Veronika, rojena Vitek. Botrovala sta Franc in Marija Kostrin — Merrylands, 24. januarja 1976.

POROKA

Andrej Hrast, sin Slavka in Marije f. Stres, rojen v Penrith-u, in Annette Mary Williams, hčerka Roberta in Grace r. O'Brien, rojena v St. Leonard, N.S.W. Priči sta bila James P. Kennedy in Helen Mary Hrast — Merrylands, 10. januarja 1976.

REDNE SLUŽBE BOŽJE v Merrylandsu so vsako soboto od 7. uri (velja za nedeljsko mašo), ob nedeljah ob 9.30 (zborovo petje) in ob 11. uri dopoldan.

IZREDNE službe božje ob 7. uri zvečer: na pepelnično sredo, 3. marca (začetek postnega časa), na prvi petek, 5. marca (po maši pobožnost v čast Srcu Jezusovemu in blagoslov), na praznik sv. Jožefa (19. marca), na praznik Gospodovega oznanjenja (25. marca) ter vse srede v postu (spokorna pobožnost — priprava na veliko noč).

NEWCASTLE ima slovensko službo božjo v nedeljo 29. februarja ob 6. uri zvečer v cerkvi Srca Jezusovega-Hamilton. Pred mašo je prilika za sv. spoved. Pridite vsi! Po maši se zberemo v dvorani ob cerkvi na čajanko in domač pomenek.

WOLLONGONG ima mesečno službo božjo vsako drugo nedeljo v mesecu. Torej 14. marca. Čas je ob 5. uri popoldan, kraj pa Villa Maria kapela.

CANBERRA pride na vrsto za redno službo božjo vsako tretjo nedeljo v mesecu. Čas je ob 6. uri zvečer kraj pa je Garran, A.C.T.

KONEC POLETNEGA ČASA (Daylight saving time) je prvo marčno nedeljo, 7. marca. Zvečer pred počitkom pomaknite ure za eno uro nazaj.

PETDESETLETNICA rojstva je pravzaprav le v toliko pomembna, ker je ravno pol stoletja (čeprav drugo polovico stoletja skoro nihče ne dovrši). Pravijo, da človek pri petdesetih letih sreča Abrahama. Lepo se zahvaljujem p. Lovrencu, sestram, Društvu sv. Anjepevskemu zboru, ministrantom, "Svetli zvezdi" in "Marvriči", ter vsem rojakom za čestitke, molitve in lepe darove ob priliki mojega "srečanja z Abrahamom". Praznovali smo na cerkvenem dvorišču v nedeljo 18. januarja. Tri sestre so prišle celo iz Melbourn. Bog povrni vsem skupaj!

POSTNI ČAS je zopet pred vrati. Začeli ga bomo s spokornim obredom pepeljenja na pepelnično sredo 3. marca, ob 7. uri zvečer. Ta dan, kakor tudi na veliki petek, je strogi post (brez mesa in enkrat na dan do sitega najesti poleg dveh manjših obrokov hrane). Vsi petki od pepelnice do velike noči so dnevi zdržke od mesa. Cerkev nam priporoča, da vse, kar pri postu prihranimo, darujemo v razne dobre namene ("Project compassion", za misijone, za lačne, etc.). Cerkev nam tudi priporoča, da v postnem času bolj pogosto pristopamo k sv. zakramentom in se večkrat udeležujemo svete daritve. Vse te vaje so usmerjene v to, da se čim bolj pripravimo na veliko noč. Očiščenje in notranje spreobrnjenje je tisto, za kar naj bi si iskreno prizadevali v postnem času. V Merrylandsu bomo za letošnji post imeli nekoliko spremembe. Križev pot namreč ne bo več po sobotni večerni maši kot je bil doslej. Postba bodo vse srede v postnem času v znamenju priprave za veliko noč. V ta namen bomo imeli ob 7. uri zvečer

čer sv. mašo in paraliturgijo, ki naj nas duhovno pripravi za velikonočne praznike. Ta postna vaja bo imela vsakokrat drugačno obliko. Vedno bo tudi prilika za sv. spoved. Lepo vabljeni! — V postnem času pa naj bi bili tudi z vsem srcem predani delom ljubezni. Pozorni naj bi bili do tistih, ki jih tare bolezen, osamljenost in razne nadloge. In teh je tudi med našimi rojaki dovolj.

POSEBNO POSTNO ROMANJE bomo imeli na nedeljo 4. aprila in objavljam ga že zdaj, da boste popoldne tega dne brez težav prihranili za to. Šli bomo v frančiškansko semenišče v Campbelltown (Camden Road), kjer bomo ob 1.30 p.m. pričeli križev pot na prostem, nato pa imeli tam tudi slovensko mašo. Čim več nas bo, tem lepše bo!

"PROJECT COMPASSION" šparovčke boste tudi letos lahko dobili v začetku postnega časa. Kot pretekla leta bo tudi letos skupni projekt vseh cerkva v Avstraliji, da z izkupičkom pomagamo nerazvitim deželam v smislu evangelijskega naročila, da smo si vsi bratje med seboj in kot taki v skrbi drug za drugega. Pritrujmo si v jedi, pijači, pri cigaretah, v zabavah in luksuznih stvareh in dajmo v šparovček za tiste brate, ki so v pomanjkanju potrebščin za človeka dostojno življenje. Letos bomo polovico doprinosa poslali našima misijonarjema pp. Hugonu in Evgenu v Togo, Afrika. Druga polovica pa bo šla avstralski škofovski konferenci za razdelitev potrebnim.

JANUARSKA "MISLI" so nas vse prijetno presenetile, ko so priomale k nam v srebrni obleki. Tudi posamezna zaglavja v listu so dobila nove, okusno ilustrirane naslove — čestitke uredniku in umetniku Mejaču. Sedaj, ko MISLI obhajajo 25-letnico, je prav lepa prilika, da listu za jubilejni dar pridobimo čimveč novih naročnikov. Vse posle glede MISLI lahko opravite po slovenskem duhovniku ali sestrah pri Sv. Rafaelu.

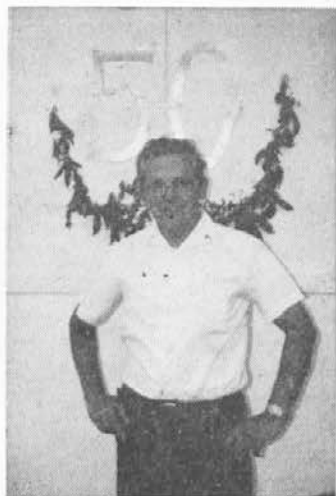
NOV GROB — V torek 20. januarja okrog pol desetih zvečer je v canberrski novi bolnici (Woden Valley Distr. Hosp.) preminul osemindesetletni **SIMON FALEŽ**. Bil je eden nastarejših rojakov v Avstraliji. Nekaj tednov se je zdravil v bolnici, bolehen pa je bil že več let in je zadnje leto le redko šel iz hiše. Živel je s svojo ženo na 101 Ainsworth Ave., Mawson, A.C.T.

Pokojni Simon se je rodil 9. oktobra 1887 v Orehovi vasi, fara Slivnica pri Mariboru. Tam je tudi preživel svojo mladost in se šolal, le kmetijsko šolo je končal v Gradcu. Leta 1930 se je v Kamenici-Srem poročil z Marto Falež. Do upokojitve je bil upravitelj državnih posestev v Kostanjevici in Kamenici. Zakoncema so se rodili štiri otroci. Hčerka Cvetka je umrla pred leti v Avstraliji, en otrok pa že v detinskih letih. Oba živa otroka sta v Canberri. Najstarejši je Cvetko (Florijan), ki je prišel prvi v Avstralijo in potem poklical sem vse ostale: Najprej sestro Marijo, ki je sedaj v Canberri poročena z Vinkom Osolnikom. Nato je prišla

sedaj že pokojna Cvetka (dvojčka s Cvetkom) in končno — pred dvanajstimi leti — tudi oče in mati.

Simon je bil mož vere in je tako vzgojil tudi svojo družino. Ljubil je sv. mašo in pri Faleževih ni bilo in še danes ni nedelje brez maše. Še v bolezni je skušal

Abrahama je srečal!



Dne 6. januarja letos je minilo petdeset let, kar je v Šiški zagledal luč sveta Jožek JENKO — sedaj p. VALERIJAN. Pravijo, da je bilo njegovo rojstvo tisto leto četrti dar svetih treh kraljev . . .

Petdesetletnica sicer ni nič posebnega; posebno pa je to, da jo preživlja pater med nami, avstralskimi rojaki. Vse svoje duhovniško delovanje je posvetil rojakom v tujini: prva leta v Ameriki, kjer je bil posvečen v duhovnika (naj povem na uho, da bo prihodnje leto praznoval srebrni jubilej mašništva!), zdaj pa že veliko let deluje med Slovenci na petem kontinentu.

Zaradi preobilnega dela med prazniki in skrbi, ki jih je imel s taborjenjem naše mladine, bi šli kmalu skoraj neopazno mimo njegovega "srečanja z Abrahamom". To si je menda po tihem in v svoji skromnosti celo želel. Vendar smo ga presenetili in zamujeno nadoknadjili na nedeljo 18. januarja, ko smo pripravili domači piknik na dvorišču za našo cerkvijo v Merrylandsu. Pod velikim šotorskim platnom, ki se je raztezalo preko vsega dvorišča in nas varovalo pred sončno pripeko, je ljudi kar mrgolelo. Dokazali so, da imajo svojega patra radi in so mu hvaležni za vse njegovo delo. V prijetnem razpoloženju in ob domači glasbi, ki so jo izvajali iz svojih glasbil člani Mavrice, smo se zadržali do večera. Seveda tudi slovenske pesmi ni manjkalo. P Valerijanu pa smo zaželeli še obilo mladostnega razpoloženja kljub srečanju z Abrahamom, obilo uspehov pri odgovornem in velikem delu, ter da bi bil srečen med nami.

P. LAVRENCIJ

to lepo navado obdržati. Kakor hitro je slovenski duhovnik stopil v njihovo hišo, je najprej vprašal, kdaj bo sv. maša. Rad je prebiral slovenske knjige in časopise ter se za vse živo zanimal. Med boleznijo so bile prve na vrsti predvsem one nabožne vsebine. Bil je lepo pripravljen na odhod s tega sveta. V bolnici je pogosto prejel sv. obhajilo in bolniško maziljenje, tudi na smrtni dan zjutraj.

Pogrebna maša (somaševanje treh slovenskih duhovnikov) je bila opravljena v stolnici sv. Krištofa v Manukii, A.C.T., v petek 23. januarja 1976. Nato smo g. spemili k večnemu počitku na canberrsko pokopališče, kjer počiva blizu svoje pokojne hčerke Cvetke in vnučka Simona. R.I.P. — Žalujemo naše iskreno sožalje. Spomnimo se pokojnika v naših molitvah.

P. VALERIJAN



Tako smo se zbrali vsako jutro pri sveti maši. — Čeprav po prespani noči, je videti tudi kaj zaspancev



Nekateri od teh so skrbeli za telesno hrano, drugi za duhovno, pa tudi za kavo.



Sveže breskve so tako šle v slast, da je zaboj prehitro bil prazen.

Saj tudi nas ni bilo tako malo...



EN TEDEN SMO PA LE IMELI

O sydneyskem taborjenju piše SESTRA MIRIAM

LETO SE JE z naglico obrnilo. Kar prehitro. Kakor je Mt. Milena krasen prostorček za mir in počitek, smo si že lani za našo veliko taboriščno skupino želeli kaj prikladnejšega, a čas nas je prehitel. Pa se da vse prenesti in urediti in na taborjenju je vse prijetno in privlačno — če je le vreme na strani taboriščnikov. Nas pa se je letos držala smola . . .

Dekleta so bila prva na vrsti, v tednu po prvi januarjski nedelji. Noč smo srečno pretolkli, četudi v nekaterih šotorih dolgo ni bilo miru kljub vsem opominom. Nekatera dekleta se vse leto niso videla, pa so se hotele že prvo noč o vsem pogovoriti. Vendar zjutraj ni bilo zaspancev. Namesto budilke nas je prebudil prešeren smeh kukabure in sonce nas je prijetno pozdravilo. Iz vseh obrazov si lahko razbral zadovoljstvo in veselje. Vse je kazalo, da se nam obetajo prijetni sončni dnevi. Pozabile smo na pregovor: Ne hvali dneva pred večerom! . . .

Grose River je bila že lani za nas privlačna točka. Letos smo bili veselo presenečeni, tako so reko počistili in razširili. Prijetno se je bilo hladiti v njeni vodi, zato se nismo dosti menili za vse temnejše oblake, ki so se začeli kopičiti nad nami. Nepričakovano nas je prepodila nevihta. Preveč nas je bilo, da bi se vsi zbasali v avto. Tako so jo nekateri peš mahnilo proti Mt. Mileni, ki je kar precej oddaljena od reke. Dobra prha je bila pot namesto plavanja: lilo je tako kot bi za dež najbolj prosili. . .

Pa nevihto bi še prenesli, ko bi se imeli po prihodu v tabor v kaj preobleči. Tam je bil joj: vse je plavalo, vse je bilo mokro . . . K sreči se ni nihče prehladil.

Da je bila taboriščna "sreča" prvega dne popolna, so nam naproti prihajale s kislimi obrazi kuharice s sporočilom: "Nič nismo sku hale — plina je zmanjkalo . . ." V resnici smo pozabili priključiti plin na polno bombo, ki je bila tik prazna.

Še isti večer smo si morali iskati drugo zaklonišče, da smo bili vsaj pod streho. Pošteno smo se stisnili — za 29 oseb je že treba nekaj prostora. Kljub temu, da smo tokrat šotore gledali le od daleč, je bilo vseeno prijetno.

Navadno je tako, da gre čas taborjenja vedno hitreje in so prav zadnji dnevi najlepši in naprijetnejši. Tudi na našem taborjenju ni bilo drugače. Vsi smo želeli ostati še skupaj kljub vremenu in taboriščnim neprilikam, a teden se je hitro iztekkel. Vsega smo imele dovolj, zlasti še smeha. Pa tudi pesmi, ki je najbolj odmevala v sredo zvečer, ko smo dobili prijeten obisk: presenetil nas je s harmoniko. Še plesali smo, čeprav le pri brleči baklji. Pozno v noč nas ni zapustilo veselo razpoloženje.

Tudi zadnja noč je bila bolj kratka in v nekaterih šotorih menda sploh nihče ni zatisnil očesa. Kot da ves teden ni bilo časa za klepet. Zdaj je bil izgovor, da se vse leto ne bodo videla z dekleti, ki so prišle na taborjenje iz Canberre. Res ženski svet . . .

Kljub nenaklonjenemu vremenu smo se lepo imeli in v dokaz, da je res tako, pošiljam MISLIM tudi kliše s slikami in besedilom. Če bi poslala samo slike, bi p. urednik morda vseh ne objavil, tako pa bo menda že zagrabil za vabo . . . (Seveda bom, četudi bi verjetno vsak urednik raje sam uredil slike in izbral k njim besedilo. Op. ur.)

Dekleta zdaj fantom strgajo korenček: njihov teden taborjenja, za našim, je šel zaradi slabega vremena dobesedno — po vodi. Odpovedan je bil.

Prisrčna hvala g. Ljenku, ki nam je tudi to leto odstopil svoj košček planinskega raja. Dekletom pa želim, da bi jim ti kratki dnevi kljub slabemu vremenu ostali v lepem spominu. In na svidenje na podobnem srečanju prihodnje leto!

Hudo je...

Kot otrok sem bila lačna:
jokala sem za koščkom kruha.
Hudo je
v šoli gledati druge,
ki so požirali
in metali proč,
kar sem si tako želela...
Hudo je,
ampak to ni nič proti sramoti,
ki sem jo občutila,

ko je učiteljica kupila kruh
in rekla, naj dvigne roko
kdor je lačen.
Prsti so me srbeli,
roka pa je ostala povešena,
oči so se blestele
od zadržanih solza...
Učiteljica je to videla
in mi je pri izhodu
na skrivaj stisnila v roko kruhek:
majhen kruhek...
In jaz nisem bila več lačna.

NADA GUENDOUZ



ADELAIDSKI ODMEVI

Fr. Philip I. Feryan O.F.M.

Holy Family Slovene Mission
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

KO TO pišem, sta tisti veliki morski val in tisti potres, ki naj bi 19. januarja uničila Adelaido, že mimo. Saj ste tudi drugi po Avstraliji slišali in brali, kaj nam je oni "prerok" napovedoval. Mnogi so mu res verjeli in bežali iz mesta. A se je nabolje zanesti na Jezusove besede, ki jih beremo pri Mateju (24,36): **Za tisti dan in uro pa ne ve nihče, niti angeli v nebesih, ampak le moj Oče.**

To pa vem: če bi kaj bilo, bi imeli duhovniki precej dela. Stara skušnja uči, da "v bojnih jarkih ni ateistov ..."

*

Delo na zemljišču za misijonom bolj počasi napreduje. Prostovoljci so res dobrodošli. Doslej se je pri nas pridno oglašal Stanko Šubic, pa tudi on bi imel rad pri delu kakega za družbo ...

*

Mesec januar nam je prinesel ženitev. Poročila sta se **Jeno Macsai**, ki je madžarskega rodu in rojen v Subotici, ter **Trudy Wetzel**, hčerka našega župljana Wilhelma Wetzel in Frančiške r. Premrl, rojena v Adelaidi. Oče neveste je iz Koroškega. Poročna maša je bila v soboto 24. januarja pri Srcu Jezusovem v Hindmarshu, kamor se je zbralo precejšnje število naših rojakov, pevci pa

na koru. Veselje po poroki smo nadaljevali v Slovenskem domu. — Poročencema čestitamo in jima želimo veliko sreče!

*

Na prvo nedeljo v marcu bo slovenska maša v kapeli izjemno že **ob osmih zjutraj** namesto ob desetih, ker so se naši cerkveni pevci odločili, da gredo na izlet v Berri. Tam bomo imeli (tudi izjemoma) slovensko službo božjo **okrog poldne**, nato pa bo sledil piknik. Vabljeni ste na ta izlet tudi drugi, ki bi želeli videti sadjarsko naselbino ter srečati naše tamkajšnje rojake.

Naj tu omenim za moj redni obisk Berrija še eno spremembo: začeni s prvo nedeljo v aprilu bo tam naša služba božja redno ob **sedmih zvečer** in ne ob 5.30, kot je bila doslej. Željo za to spremembo sta izrazilo škof in pa tamkajšnji g. župnik.

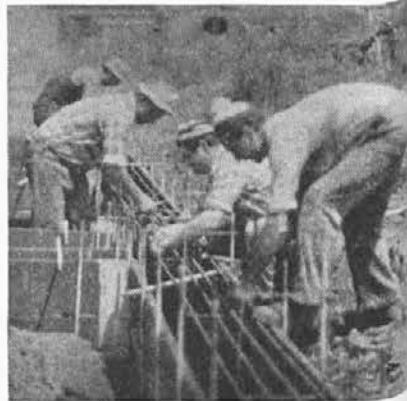
*

S pepelnico dne 3. marca se prične postni čas. Ves post bomo vsak petek po večerni maši molili križev pot. Moja iskrena želja je, da bi se vsaka adelaidska slovenska družina udeležila tega križevega pota vsaj enkrat v postu, če že večkrat ne. Prav vsi smo potrebni priprave za velikonočne praznike!

*

Že v novembrski številki sem se zahvalil vsem, ki so mi kot slovenskemu duhovniku tako velikodušno pomagali z darovi za nakup prevoznega sredstva. Pa je menda lepo in prav, da med izrednimi darovi za avto omenim tudi **prostovoljno delo**. Cena za avto je bila 2.000 dolarjev, pri nabirki pa je manjkalo še nekaj nad 600 dolarjev. Kako priti do njih? Anton Ivančič je bil organizator akcije, ki naj bi z delom izpolnila manjkajočo vsoto in uspela je. Skupina pridnih rok je delala na temelju zgradbe. Na slikah žal ni vseh, jih bom pa zato tu kar po abecedi naštel: Matej Belanič, Ludvik Brgoč, Milan Celigoj, Danilo Dodič, France Flajnik, Anton Ivančič, Lojze Ivančič, Marjan Jenko, Anton Jesenko, Ivan Kovačič, Mirko Randolič, Ciril Testen, Jože Testen in Ivan Zagorec.

Mislím, da je prav, da tem prostovoljcem izrečem



posebno zahvalo. Izvirni primer je zgled, na kako različne načine moremo pomagati v življenju.

*

Trije fantički, slikani s trofejami, pa zastopajo Flinders Park, kjer je njih dom. Vsi trije (Franko Borovac, 10 let, Branko Pahor, 10 let, ter Branko Kodele, 9 let) obiskujejo Flinders Park Demonstration School in so trikratni zaporedni zmagovalci (1973, 1974 in 1975) v nogometu pri Woodville District Junior School Soccer Association. Vsi trije so tudi drugače "Under Ten Champions" in imajo celo vrsto trofej. Branko Kodele jih ima kar štiri. Kajne, da jim čestitamo?

Poleg tega pa so vsi trije redni učenci slovenske šole. Z veseljem lahko dostavim: s starši jih večkrat vidim tudi pri slovenski maši. Da jim slovenski jezik ni tuj, je naboljši dokaz najmlajši med njimi: takoj je poprijel s pesmijo "Hvali svet Odrješnika" — kot bi jo znal že od rojstva.

Pahorjev Branko se še ni odločil, ostala dva pa pravi, da se bosta v življenju posvetila nogometu in arhitekturi. No, bomo videli, kaj bo iz tega . . .

*

Ze zdaj opozarjam vse adelaidske rojake na **prvo nedeljo v maju**, ko se bomo kot slovenska narodna skupnost udeležili **Marijanske procesije v Rostrevlju**. Podrobnosti boste dobili pravočasno v naših cerkvenih oznanilih. Zaznamujte si ta dan (2. maja!), da ga bomo skupno posvetili Materi božji! Prav bi bilo, da se pokažemo tudi v narodnih nošah — kar bo letos pri tej vsakoletni verski manifestaciji menda prvič. Tako je tudi želja našega nadškofa in druge etnične skupine se procesije že dolgo udeležujejo. Čim več nas bo, tem lepše bo in tem častnejše bomo predstavili svoj narod, ki se imenuje Marijin.

*

Adelaidsčani lahko dobijo v naši pisarni letošnje Celovške Mohorjeve knjige. Na razpolago imamo tudi lepe stenske koledarje iz Ljubljane, pa tudi nekaj Baragovih molitvenikov "Jezus dobri Pastir", z velikimi črkami, za starejše. Enako sprejemamo nove naročnike za MISLI, od naročnikov pa naročnino, da ni treba pošiljati v Melbourne. Vem, da se nekateri težko spravijo k pisanju.

*

Zadnjič sem menda obljubil storijo o sv. Antonu. Takale je: Sv. Anton je na našem misijonu doživel velik udarec. Ko smo podrli notranjo steno kapele, je tudi njegov kip izgubil svoj kot. Nekako prav se mi je zdelo, da ga počasi spravim iz kapele. Star je že in oguljenih barv in tako italijansko sladak, da človeka kislina stisne v želodcu. Pa to je seveda stvar osebnega okusa. Vsekakor: naš Anton je izgubil svoj kot. Še na stojalo sem ga dal, da se bo morda zvrnil in razbil ter bomo imeli vzrok kupiti novega in lepšega . . .

A kaj se je zgodilo?! S "farovško kuharico" gospo Golobovo sva šla nakupovat v West Lake. V veletrgo-



vini sem izgubil ključe avtomobila: nikakor jih nisem mogel najti. Obupana sva sedela na klopi in čakala prijatelja, ki naj bi prišel in naju rešil. Gospa se je z zaupanjem zatekla k sv. Antonu in mu obljubila, da bo uporabila vso svojo govorniško zmožnost za njegovo vrnitev v kapelo, če najde izgubljene ključe. Meni tega ni takoj povedala, sicer bi tudi jaz kaj obljubil — a rad si pomagam sam, dokler le morem. In glej: sv. Anton je našel izgubljene ključe prav takrat, ko je prijatelj prišel po naju (in se verjetno jezil na svetnika, da mu je pustil zastoj priti tako daleč). Gospa pa mi v veselju ni dala prej miru, dokler ni prišel g. Bric in kipu sv. Antona pripravil častno mesto v drugem kotu naše kapelice . . .

Naj bo kakor hoče: nauk za nas vse je, da starih svetnikov ni kar tako metati iz cerkve ali koledarja. So kakor stari ljudje: vedno lahko prinesejo veliko veselja in blagoslova božjega, če jih prav razumemo in uspoštevamo, iz njihovih izkušenj pa se lahko veliko naučimo . . .

Zgodbo o črni ovci ali ovnu pa bom morda napisal prihodnjič.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S.A., 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

O SLOVENSKI ŠOLI bi se rad malo pomenil s starši. V februarju se po Avstraliji odpro šolska vrata za novo šolsko leto, začno po se tudi naše slovenske šole. Vsa večja središča jih imajo in prav je tako. Zdi se mi, da se starši premalo zavedajo, kaj imajo v njih. Ko bi se, bi slovenski pouk obiskovalo večje število mladine. Ko se jim lastni otrok morda prav zaradi neznanja jezika staršev kasneje odtuji, jim je žal, a takrat je prepozno. Koliko takih zgledov sem že srečal!

Pa saj tu ne gre samo za znanje jezika. Res je, da se tega lahko nauče tudi doma. Celo to moram reči: samo doma. Brez podlage v domači hiši bo tudi slovenska šola v svojimi pičlimi urami kaj slabo uspela. Gre za vse več kot zgolj za slovenski jezik. Gre za slovensko okolje, v katerem bo otrok vsaj delno doraščal. Gre za prijatelje, otroke drugih slovenskih družin, katere bo v šoli srečaval. Navadil se bo poleg avstralske družbe tudi slovenske in začutil, da je sam del nje. Šola mu bo gotovo obogatila materin jezik, a s slovensko šolsko skupnostjo, z nastopi in z njimi nujno zvezanimi priznanji, bo v otroku rasla tudi slovenska zavest. Ne bo se sramoval svojega pokolenja, četudi je rojen že v novi domovini in mu je Avstralija kot rodna dežela gotovo bližja od domovine staršev. Kljub temu, da slovenskega jezika morda ne bo nikoli zares obvladal, mu bodo spomini na slovensko šolo pomagali, da se kasneje ne bo sramoval odpreti svojih ust. Lepo bo takega otroka slovenskih staršev srečati čez deset, petnajst ali dvajset let — morda prav zaradi slovenskega okolja v šolski dobi celo poročene s slovenskim zakonskim drugom. Ne bo izgubljen ne za slovenstvo in ne za vero, ki so mu jo starši dali s krstom in vzgojo. Domu staršev ne bo odtujen in doma bo še vedno tudi v naših verskih ali društvenih središčih.

Škoda, da primeroma malo naših staršev misli na vse to, ko odgajajo svojo izseljensko mladino. A čas hiti — ko se zavejo napake, je otrok dorastel...

KAREL MAUSER:

VEČNA VEZ



(5)

Peskar se je dvignil, ko sta vstopila.

— No?

— Zdi se mi, da je Dorothy velika reva, — je rekel počasi

Matt.

— Je. V mladem sta pa dva hudiča. Prvo uro sem ga pre-

cenil.

Potlej se je obrnil k Jane:

— Ti pa ne hodi ven v tem mrazu. Nisi sama.

Brez besede je vsem trem nalila čaja.

* * *

Ko so bile njive nared, je Jane rodila fantka. Cel dan se je mučila, Matt je bil že ves iz sebe, stari Peskar je mendral po hiši in se jezil nad babico, čeprav je vedel, da ne more napraviti več kakor more. Jane je bila pač po materi. Tenka in krhka.

Z nočjo se je otrok rodil in na Janinem prepotenem obrazu se je razlila sreča. Slišala je visok glasek, ki je cvilil v večer, slišala očetovo stopicanje pa hiši in topli glas moža, ki se je komaj upal hoditi.

Kako je bil Matt vesel! Še zdaj ga vidi, kako se je spustil ob njej na kolena in ji tiščal glavo v ramo. Ko je odšel in je obrisala solze na koži, ki so ostale za njim, ji je bilo začuda lepo. Vse hudo je mimo in zdaj so štirje v hiši.

Babica ji je zvila prepotene lase in zdaj je tako lepo počivati. Otrok je skopan in leži v zibeli, Jane se tiho nasmiha. Gleda na zibel, na velika nerodna srca in na čudno krive rože. Matt pač nima roke za slikanje, toda zibel sama je tako ljubka in čedna.

Drugo jutro je prišla Dorothy in ji prinesla darilo: veliko pogačo. Jane se je nasmehnila, Dorothy pa jo je poljubila na lice.

— Tako sem vesela, da je vse za teboj, Jane, — je rekla preprosto.

V sobi je bilo mračno, zavese so bile zagrnjene.

— Dokler ne boš mogla, vam bom jaz kuhala. In oprala tudi. Ti se moraš zelo spočiti, ker si šibka. — Jane se je samo smehljala.

Tako je Dorothy zagospodinjala pri Mattu, ki je komaj kaj časa ujel za jelo. Delo se je grmadilo, doma žena in otrok in malenkosti, ki so se nabrale sproti. Dorothy je pač opravila najbolje nujno. Veliko ni mogla, ker je Steve, čeprav je za silo že mandral z delom, le pogrešal delavko.

Boba ni bilo več. Zdržal je do pomladi, potlej je odšel. Steve ga niti z besedo ni zadrževal. Tudi Dorothy mu ni rekla besede.

Ko ga je videla, kako je odhajal, se ji je celo zdelo, da gre

nekaj težkega od nje, nekaj kar ni spadalo v njeno življenje, kar jo je davilo in dušilo.

Otrok ji je ostal. Več ni potrebovala.

Steve je kar oživel in ko se je Matt prišel ponuditi, da bo pomagal, kjer bo pač mogel, se je stari od veselja spozabil, ga udaril po rami in dejal:

— Matt, ko bi bil ti pri nas.

Po štirinajstih dneh je bila Jane že toliko pri moči, da je glavno sama opravila. Matt je bil vesel že tega, da jo je spet videl v kuhinji. Vse je dobilo spet nov obraz. Kar je Dorothy prestavila, je na ljubek in tih način spet postavila na staro mesto.

Matt se je vedno moral čuditi, kako ima Jane pripravne roke. Nikoli ne hiti, toda vsaka stvar v njenih rokah dobi poseben nadih.

Spočetka je celo kazalo, da se je znebila svoje čudne zamljenosti, ki je Matta tako skrbelo. Celó oče je to zapazil. Toda kmalu se je pokazalo, da sta se oba motila.

Kmalu po krstu — otroka so krstili za Andreja — je otrok zbolel. Pričela ga je kuhati vročina in Matt je videl, da bo moral po zdravniku. Jane je bila kakor ob pamet. Klečala je ob zibelki, vila roke in ko ji je Matt pogledal v oči, se mu je zdelo, kakor da gledajo nekam čez, v nekaj, kar samo ona vidi.

Ustrašil se je.

Zdravnik pri otroku ni našel kaj posebnega. Hud prehlad. Potlej ga je Matt naprosil, naj pregleda še ženo. Sam se je umaknil v kuhinjo k očetu.

Sari Peskar je bobnal s prsti po mizi.

— Kaj je? — je zasreplal v Matta.

Odgovori mu: — Z otrokom ni hudega, toda bojim se, da je Jane bolj bolna.

Sari je dolgo molčal.

Potlej je nenadoma krehnil:

— Tudi jaz se bojim.

Matt je položil pesti na mizo.

— Kaj ji je?

Sari je mignil in strmel skozi okno.

— Ne vem, toda pri moji ženi je bilo isto. Ko Jane pogledam, njo vidim.

Tedaj je po stopnicah prišel zdravnik. Matt je vstal. Takoj ko je sedel na voz, je butnilo iz njega:

— Kaj je z njo?

Zdravnik je iskal za besedami. Matt je to takoj opazil.

— O stvarih, ki jih še ni, govori, kakor da so že: Živci.

Matt ni nič rekel.



DAROVI ZA BERNARDOV JUBILEJNI TISKOVINI SKLAD:

\$44.— Julka Mrčun; \$26.— Marjana Toplak; 20.— N.N., Albin Fabian; \$16.— Franc Jaunik; \$12.— Jože Pohlen; \$10.— Francka Anžin; \$9.— Franc Uršič, \$8.— Slavko Tomšič; \$6.— Heda Stankovič, Roman Zrim, Jože Koščak, Štefan Kočar, Ana Erdmanis, Franc Danev, Danica Pavič, Franc Vrabec, Marta Veljkovič, Jože Vuga, Ivan Paušič, Franc Bračko, Jože Podboj, Ivan Burlovič, Marjan Vihtelič, Valerija Pančur, Štefan Toplak, Jožefina Proskurin, Andrej Zrim, Terezija Simunkovič, Andrej Udovič, Lojska Macorig; \$5.— Jožica Gerden, Franc Juha, Jože Kromar; \$4.— Alojz Kovačič, Alojz Jerič, Otto Zore, Sylvia Goetzl, Alojz Zagar; \$3.50 Antonija Poklar, Marija Urbas; \$3.— Edvard Peršič, Štefan Baligač, Leopold Muller, Vincenc Štolfa, Vinko Prinčič, Gabrijel Blažević, Drago Tomac, Avgust Gornik, Branko Jerin; \$2.— Albin Drašček, Dragica Babich, Jože Vrtačič, Marija Jug, Branko Tavčar, Jožef Šterbenc, Anna Kustec, Vida Kaiser, Rudi Maverič, Kristijan Tinta, Alojz Gombač, Anton Novak, Mario Jenko, Julij

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,	
189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN,	
1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,	
505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE,	
3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON,	
232 Cranbourne Road,	781 2115

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

Bajt, Alojz Schiffler, Stanko Ogrizek, L. M. Martin, Andrej Grlj, Ivan Plesničar, Ivan Stanjko: \$1.— Miro Novak, Jakob Robar, Bert Pribac, Anna-Maria Colja, Frane Magdič, Frane Frigula, Vinko Butala, Iva Urbas, Ignac Lebar, Lucija Pungerežar, Aleksander Bole, Krista Golob, Alojz Mikolič, Mirko Godec, Martin Baligač, Anton Tomšič, Marija Lotrič, Marica Darmanin, Marija Grl, Marija Radin, Lado Sluga, Karolina Čargo, Janez Lah, Pavel Sedmak, Ivanka Špilar, Ivan Figar, Angela Majerič, Zofka Juryszczuk, Viljem Bauer, Ivan Štrucelj, Zvonko Gornik, Frane Matuš, Jurij Tomažič, Justa Glajnarič, Stane Tomšič, Anton Kociper, Davorin Rovtar, Gabrijela Požar, Viktor Matičič, Danica Šuštar, Julia Razboršek.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: \$10.— Heda Stankovič (namesto venca na grob Marije Moscetti); \$5.— Marjan Vihtelič (za lačne), Ivan Mohar, Ivan Plesničar; \$3.— Blaž Pribaz.

SLOVENSKI MISIJONARJI, TOGO, AFRIKA: \$85.— misijonska cerkvena nabirka, Merrylands; \$30.— Tone Urbanc (za lačne); \$20.— N.N., Marjana Toplak (za lačne), družina L. M. Martin; \$10.— Anton Bavdek, Marija in Ivan Harej, M.J., Agata Zupanič, Stefica Skukan; \$8.— Julij Bajt; \$7.— Krista Golob; \$5.— A. Konda, Marija Habor (za lačne), Ivan Plesničar, družina Marjan Vihtelič (za lačne), Karolina Čargo, Ivan Mohar, Avgust Gornik.

FRANČIŠKOVA MLADINA: \$4.— Ivan Plesničar.

Dobrotnikom Bog povrni!

*

Dospela je pošiljka knjig iz Argentine:

MOJA RAST (Ivan Dolencec) — LJUDJE IZ OLSNICE (prekmurske črtice Franka Bukviča) — BUTARA (črtice Franceta Kunstlja, izdane ob 30-letnici njegove mučeniške smrti) — JOŽE PETKOVŠEK (slikarjeva življenjepisna povest Marijana Marolta). — Cena vsake knjige \$3.— brez poštnine.

Potlej se je zdravnik sklonil naprej in kakor da ni prav nič važno, vprašal:

— Kako je bilo z njeno materjo? Je bila tudi taka?

— Menda, — je tiho rekel Matt.

Zdravnik ga je ošinil s pogledom, potlej se je zagledal v polja.

— Dobro, da ste na farmi. Za tako ženo je najboljšje. Mnogo boljše kakor v mestu. Naj jemlje redno tista zdravila, ki sem jih dal.

Matt je samo pokimal.

Celo pot nazaj grede je mislil samo na Jane. Na otroka se še spomnil ni.

Ko je stopil v kuhinjo, je Jane sedela pri očetu. Z nasmehom mu je rekla:

— Matt, nič mu ni. Andrej je samo prehlajen. Toda meni se je zdelo, da ima že steklene oči.

— In kaj je tebi rekel zdravnik? — se je premagoval Matt.

— Nič, rekel je, da moram biti pridna. Samo to.

Peskar je molčal, Matt je pa rekel:

— Vidiš, pridna moraš biti in se ne gnati za vsako stvar kakor se ženeš.

Tedaj je rekel Peskar:

— Bo že Bog dal, da bo vse prav.

Potlej je Jane odšla k otroku.

6

Andrej je pridno rasel, Matt pa je garal kot živina. In mu je bilo kar prav. Sicer se mu je zdelo, da je Jane po zdravlilih vendarle boljše, toda tisti pogovor z zdravnikom mu ni šel več iz glave. Tudi to, da se je Peskar tako potegnil vase, ga je žgalo. Kaj neki premišlja?

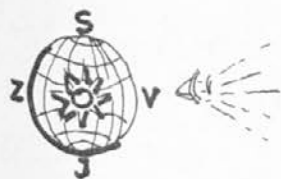
Matt je delal doma in pri Stevu. Stari si je sicer čudovito opomogel, celo roka, za katero je zdravnik rekel, da bo ostala trda, se je omehčala, toda poznalo se je, da pri hiši ni mlade moške roke. Orati je pomagal Matt, vlačil je pa stari Steve sam.

Dorothy je bila povsod. Matt jo je občudoval. Legala je pozno, vstajala prva, skuhala, opravila živino in otroka in se potlej pekla na soncu cel dan. Videti je bilo, da zdravje kar kipi od nje.

(Dalje prihodnjic)



Motiv iz zasneženega Ptuja



Z VSEH VETROV



PAPEŽ PAVEL VI. je 12. januarja sprejel okoli 40 diplomatskih zastopnikov, akreditiranih pri apostolskem sedežu. Izrazili so mu svoja novoletna voščila. Papež se je v svojem govoru dotaknil uspehov svetega leta, v glavnem pa se je ustavil pri lanski helsinški konferenci. Močno je poudaril zahtevo po človekovi osebni svobodi. Ta ne sme ostati samo na papirju, v listinah, temveč se mora preseliti v resničnost. Obljubam državljanom morajo slediti dejanja, saj so se zato zbrali v finski prestolici.

Spoštovanje človekove osebne svobode je "bistveni dejavnik miru, pravice in blaginje, brez katerega ni ne razvoja ne prijateljskega sožitja". To spoznanje je tako močno, je nadaljeval Pavel VI, da "ne prenese izgovorov, ki navadno poudarjajo, da gre za notranje zadeve vsake države, v katere se drugi nimajo kaj vmešavati. Osebna svoboda, kljub različnostim držav in narodov, predstavlja skupni temelj civilizacije, zato pa tudi konkretne pravice in dolžnosti. Kjer koli manjka ta vsej civilizaciji skupna podlaga — pa čeprav so jo formalno sprejeli — povsod ostajajo plemeniti nameni konference brez sadov. Še več! Konferenca se spreminja v svoje nasprotje, ker ne dosega namenov, za katere se je zbrala . . ."

AMNESTIJO za vse ilegalne priseljence je razglasila nova avstralska vlada, če se v treh mesecih javijo oblastem. Minister za emigracijo in etnične zadeve, Mr. Mackellar, jo je razglasil dne 25. januarja. Pozdravile so jo zlasti vse organizacije priseljencev v skrbi za vse tiste svoje rojake, ki v Avstralijo niso prišli s potnim dovoljenjem. Zeleli pa bi podrobnejša pojasnila o pogojih, ker je besedilo amnestije preširoko in premalo jasno. "Amnestije niso deležne osebe, ki so kriminalno resno obremenjene in ki jim grozi deportacija zaradi kriminalnih dejanj", je dejal minister ob razglasitvi. Prav bi bilo, da bi javnost vedela, katera kazniva dejanja bi mogla povzročiti odklonitev aplikacije za legaliziranje bivanja v Avstraliji. Saj so mnogi ilegalni priseljenci tu pod napačnimi imeni, mnogi iz strahu vsa leta niso prijavljeni na davčnem uradu in podobno . . . Ko bodo pogoji jasni, bo tudi amnestija dosegla svoj namen in strah mnogih bo odpadel.

Računajo, da je v Avstraliji od 30.000 do 50.000 ilegalnih priseljencev. V prvih dneh amnestije se jih je prijavilo nekaj stotin — ostali čakajo podrobnejših zagotovil. Upajmo, da jih bodo pravočasno dobili.

Amnestija, ki jo je razglasila laburistična vlada v

letu 1974, je imela za uspeh (ali neuspeh) komaj 485 prijav. Tudi takrat pogoji niso bili jasni in so vzbujali nezaupanje. Poleg tega je potekala pretiho in mnoge etnične skupine skoraj niso vedele zanjo.

SREBRNI JUBILEJ obhaja letos tudi NAŠA LUČ, mesečnik za Slovence raztresene po evropskih državah. Tiska ga Celovška Mohorjeva, zavidljivo lepo je urejevan in je bogate vsebine. Oblastem v domovini seveda ni priljubljen, najmanj ob navalu zdomceev zadnjih let. Saj piše izven meja in svobodno izraža svoje mnenje — domača stroga cenzura ga ne doseže s svojimi dolgimi prsti, četudi bi to kaj rada.

NAŠI LUČI želimo, da bi še dolgo svetila po izseljenških domovih širne Evrope, prinašala vanje toplo slovensko besedo teh ohranjala naš narod po tujih deželah Bogu in domovini.

STAVIM GLAVO, da nihče bralcev ni opazil, da je bila novoletna noč za sekundo daljša. A tako so pisali in še dodali, da so to "prestopno sekundo" letos že petič vrinili v novoletno noč. To delajo torej že od leta 1972 nekako za našim hrbtom.

Mednarodna uvedba atomskega časa je prinesla to novost. "Prestopno sekundo" dodajo prvega januarja ob enih ponoči. Namen tega pa je, da bi se ure, ki so jih naravnali po atomskem času, spet ujemale z astronomskim časom. Ves znanstveni svet dela to — mi se pa medtem veselimo, da smo dočakali novo leto. Še za ure nam ni mar, kaj šele za sekunde . . .

Tega, zakaj je spleh razlika ene sekunde med astronomskim in atomskim časom, nam pa poročilo ne porajnuje.

VATIKANSKI RADIO je četrtega decembra lani govoril o osnutku novega zakona Socialistične republike Slovenije o verskih skupnostih. O tem doma ni prišlo dosti v javnost, kdor pa je poslušal slovensko oddajo iz Vatikana, je vedel zakaj gre. Mnenje vodstva Cerkve o osnutku so poleg slovenske in hrvaške oddaje prinesle tudi oddaje drugih jezikov. Pravilno je bil osnutek zakona označen kot napad na svobodo slovenske katoliške Cerkve in vsega njenega dela.

Naj pripravljene nove zakone doma še tako obračajo in z njimi obljublajo razčistiti gotove nejasnosti v dosedanjih zakonih — v prid Cerkve ne bodo. Njihov zviti namen je ohromiti delovanje vsake verske skupnosti. To je vatikanski radio jasno povedal. Čas je bil, da se je oglasil.



P U S T A

POJDIMO, ULOVIMO PUSTA,
 DA NAM DECE NE POHRUSTA!
 JOPIČ RDEČ, ZELENE HLAČE,
 V ROKAH RAGLJE ROPOTAČE,
 A NA GLAVI DVA ROGA —
 HU, PA KAKŠEN NOS IMA,
 BRKE TAKE KOT ŠČETINE!
 BOJMO SE GA, KADAR ZINE,
 BOJMO SE GA, KADAR STOPI
 IN NAS Z DOLGO ŠIBO LOPI!
 ČE SE KDO MU ZAKROHOČE
 ALI ČE SE KDO ZAJOČE,
 BRŽ GA ČEZ KOLENO ZVIJE,
 ŽIVO URO MU NAVIJE,
 NIČ NE VPRAŠA, NIČ NE REČE:
 KDOR NE UIDE, KDOR NE UTEČE,
 TEGA UJAME IN POHRUSTA.
 LE PUSTIMO V MIRU PUSTA!

DRAGI OTROCI!

Zopet se bomo ustavili v Melbournu, četudi vem, da zglede za vas mlajše tudi drugod ne manjka. Morda bo za drugič prišlo v uredništvo kaj iz drugih naselbin, ki včasih ostanejo žal samo pri obljubah . . .

Na sliki sta sestra in bratec, ki ju v Melbournu



dobro poznamo. LONČARJEVA IRENA in MARJAN sta prišla s svojimi starši v Avstralijo leta 1967, oba še v predšolski dobi. Razen Irenin enomesečni začetek na

ljubljanjski Vrtači pred odhodom iz domovine, je bila za oba edina slovenska šola naša Slomškova v Kew. In vendar bi iz razgovora z obema mislil, da sta prišla v Avstralijo samo na počitnice iz Ljubljane, tako jima teče slovenščina. Že vsa leta med nami nastopata na našem odru pri raznih igriceh in proslavah ali folklornih plesih. Menda ni bilo prireditve verskega središča v Kew ali pa melbournskega Slovenskega društva, da bi ju na en ali drugi način ne porabili. Marjan tudi že vsa leta ministrira in je naš glavni ministrant, dočim Irena poje pri mladinski pevski skupini "Glasniki".

Vsa ta slovenska aktivnost ju prav nič ne moti v redni šoli, na katero se izgovarjajo mnogi starši, ki "nočejo obremenjevati" svojih otrok s slovensko šolo in nastopi. Irena obiskuje The Academy of Mary Immaculate in je zelo dobra učenka, Marjan pa hodi v Cathedral College, kjer si je ob koncu zadnjega šolskega leta priboril s svojo pridnostjo štiri leta brezplačnega študija (Scholarship of Education Department). Poleg tega igra košarko, v atletiki pa je z drugega mesta spravil v žep že dve srebrni.

S starši vred oba zaslužita naše čestitke in iskrene želje, da bi taka ostala. Potem jima prav nič ne zamermimo, če se med sabo kdaj kot bratec in sestrica "skavsata" — po angleško . . .

MOJE POČITNICE. — Letos sem bila že drugič na počitnicah na morju v slovenski koloniji Mt. Eliza. Bilo je zelo lepo, veliko kopanja, iger in sprehodov. Tudi klepetanja in smeja je bilo dovolj, celo pozno v noč, da smo bolj malo spale. Spoznala sem več novih prijateljic, s katerimi se bom dopisovala. Žal mi je, da se prihodnje leto ne bomo mogli več vrniti na isto mesto v Mt. Eliza. Upam, da nas p. Bazilij ne bo za počitnice pozabil in bo za nas našel kak primeren prostor drugod.

Patru Stanku ter vsem gospodinjam v kuhinji, ki so skrbele za nas, da nismo bile lačne, prav lepa hvala in lep pozdrav. — Irena Birša, West Brunswick, Vic.

V MT. ELIZI. — Malo težko mi je bilo začeti počitnice, ker se dekleta med sabo še nismo poznale. Pa smo hitro postale prijateljice. Spoznala sem tudi dve dekleti iz Tasmanije, ki jih ne bom pozabila. Upam, da sta obe odnesli od nas lepe vtise.

Dolgočasile se res nismo. Čez dan smo se zabavale s plavanjem. Tudi v Mornington smo šle na čolne, da so se p. Stanku kar ježili lasje od strahu za nas. Zvečer pa smo zbijale razne šale. Prijetno so nas zabavale tudi gospa Boletova in sestri Pavla ter Maksimiljana s smešnicami in prizorčki.

Zadnjo noč se je nekaj deklet preobleklo v strašilo. Res so nas prestrašile in vika in krika ni bilo ne kot ob koncu kraja.

Prijaznim in dobrim kuharicam iskrena zahvala! Pa tudi p. Stanku za njegovo potrpežljivost z nami, slovensko mladino v Melbournu. — Anna Špacapan, North Footscray, Vic.

KRIŽEM

AVSTRALSKE SLOVENIJE

MILDURA, VIC. — Javljam se Vam z roba avstralske pustinje, kamor sem se nedavno preselil iz Melbourn. Prepozno sem se javil, zato ene številke nisem dobil. Pošljite mi jo, prosim, na tukajšnji naslov! Tako sem se navadil na naše MISLI, da jih prav pogrešam, če ne pridejo na določen čas v mesecu.

Spominjam se pred leti slike v MISLIH: avto med vejami drevesa. Pokojni p. Bernard pa je šaljivo pripisal, da "v Avstraliji avtomobili kar na drevesih rastejo". Na to sem se spomnil, ko sem nedavno videl skočiti ribo iz kanala: pognala se je iz vode in se obesila — na vinsko trto . . . Žal nisem imel pri sebi fotoografskega aparata kot tisti, ki je za MISLI avtomobile videl rasti na drevesih . . . Zanimivo je pa bilo — v Melbournu bi kaj takega verjetno ne videl.

Iskrene pozdrave vsem naročnikom, MISLIM pa čestitke k srebrnemu jubileju! — **Franc Purgar.**

WOLLONGONG, N.S.W. — Roka me kar sili, da napišem nekaj vrstic. Za božični dan sem se z družino odpravila v slovensko cerkev v Sydney. Cerkev je bila do zadnjega kotička zavzeta in počutili smo se zares kot doma. Tako so nas poživile lepe slovenske božične pesmi! G. Klakočerju želimo, da bi še dolgo s tako dobro voljo vzdrževal petje slovenskega verskega središča. Lepo bi bilo, da bi bila slovenska cerkva vedno tako polna, ne le ob večjih praznikih. Mnogi nimajo daleč do nje, pa njene bližine ne znajo ceniti. Le pokazimo, da smo krščanski narod, ki poleg materine besede ljubi tudi dragoceno dediščino vere. Pravo slovenstvo ni samo na zunaj in na ustih, ampak tudi v srcu, oplojeno z božjimi nauki, ki smo jih prejeli od svojih vernih staršev. Kdor je to zanemaril, mu od pravega slovenstva kaj malo ostane.

Kljub razdalji smo se udeležili tudi piknika za cerkvo, na katerem smo praznovali srečanje p. Valerijana z Abrahamom. Lepo smo se imeli, udeležba je bila lepa in postrežba domača. da smo bili vsi zadovoljni. Domačega peciva je bilo na pretek — nekaj nenavadnega zame je bil domači kruh v obliki pšeničnega snopa. Naš pater zares zasluži čestitke k svojemu življenju.

OTROCI! Predno prečkate cesto kjer ni prehoda za pešce, so nadvse važna sledeča pravila: Ustavite se na robu pločnika. Nato pogledjte po cesti na vašo desno, potem na levo stran! Iz previdnosti pogledjte še enkrat na desno! Če je cesta prazna, stopite mirno s pločnika in jo prečkajte v ravni črti. **NIKOLI NE TECITE PREKO CESTE!** Tek je navadno znak, da hočete ubežati nevarnosti bližajočega se avta. Obenem je tek nevaren za padec in vas avto lahko res povozi.



Tudi slovenska pesem je zadonela na "Abrahamovem pikniku". . .

skemu jubileju. Vsi mu želimo še enkrat toliko let, zdravlja in zadovoljstva, pa tudi potrpljenja z nami!

Pohvalo zaslužijo mladi muzikanti — starši so lahko upravičeno ponosni nanje. Kako smo prisluhnili, ko je zapel p. Lovrenc in smo za njim vsi poprijeli domačo zdravico! In kako otroci lepo izgovarjajo materino besedo! Pozna se jim šola naših dragih sester, ki se trudijo z njimi.

Tako res ne moremo reči, da nam je v Avstraliji dolgčas. Kdor hoče, lahko najde zlasti v verskem središču obilo zadovoljstva tudi za srce. Doma pa nas obiskujejo MISLI in še slovensko oddajo na 2EA lahko poslušamo.

Lepe pozdrave vsem naročnikom! — **J.Š.**



— Striček.

CANBERRA, A.C.T. — Ta številka bo bralce MISLI gotovo seznanila s sporočilom, da je med nami v avstralski prestolici umrl SIMON FALEŽ. Bil je starosta canberrskih Slovencev, če ne celo avstralskih, saj je bil rojen leta 1887.

Prvič sva se sešla pred cerkvijo po slovenski maši — bo verjetno že deset let od tega. Takrat sem se s svojim poslom ukvarjal z uničevanjem mrčesa po drevju



in grmičevju ob canberrskih avenijah. Iz pogovora je mož nekako slučajno izluščil moj poklic in med nama so se odprle vse zatvornice živahnega razgovora. Spoznal sem v "Faleževem atu", kot smo ga imenovali, pravega strokovnjaka in zares sem ga bil vesel: ob vsaki priložnosti mi je vedel povedati kaj novega.

Pred nekaj leti se je bil pokojni ata vselil v hčerini novi dom. Vrt so zasadili s sadnim drevjem, ki je bilo tudi napadeno z uničevalnim mrčesom. Ata je bil zelo pazen — menda je vedel prav za število mrčesa, ki je golazilo po drevju. Vsega je iztrebil.

Tudi kar tiče obrezovanja drevja in vinske trte je bil sila večji in izkušen. Vedel bi dati odgovor pri vsaki vejici, zakaj jo je odrezal. Tudi imena različnih vrst sadja je poznal kot prste svojih rok. In dobro je znal ločiti, kakšna zemlja je dobra za gotovo vrsto — zemljo je preje strokovnjaško preizkusil. Prav nič na tem polju mu ni delalo sivih las (saj je bil plešast kot p. urednik in mu tudi ni moglo! Naj mi nihče ne zameri šale, saj se je tudi Faležev ata iz srca rad šalil).

Pravi strokovnjak je bil v izbiri in sodbi vin. Tu za to se je usposobil v Kmetijski Soli in nato po velikih vinarnah, kjer je služboval kot oskrbnik. Poleg tega je bil sin zelene Štajerske, kjer vino kar samo teče . . . Sam mi je pripovedoval, kako važen čas za njega je bila vsako leto doba, ko je mošt vrel. Malenkost pogrešiš, pa gre vse vino v nič . . . Zato pa je bil vedno blagoslov njegovih skrbi vino, ki je bilo daleč naokoli znano kot Zlahtna kapljica.

Ata Simon je imel dar, ki ga nima vsak človek: izredno svež spomin. Zgodovino, zlasti politično, je imel v mezincu. Temu se nisem čudil: bil je načitan, knjige je kar požiral in marsikatero je prebral tudi po dvakrat ali še večkrat. Ko zadnja leta ni mogel več dosti hoditi okrog hiše, se je še bolj zabubil v svoje knjige. Kolikokrat sem ga našel tako obloženega s knjigami, da je izgledal kot v pravem knjižnem gnezdu. Imel je res več kot en sam talent, pa nobenega ni zapopaval, ampak jih je znal uporabljati v življenju in za druge. Bil je vse življenje tudi zaveden Slovenec in globokoveren katoličan, drugače pa vesele štajerske narave, ki je ljubila domačo pesem in šaljive dovtype.

Zdaj je našega ata zakrila canberrska zemlja. Na njo bo lahka! —**Joža Maček.**

WOODVILLE, S.A. — Pa naj se oglasim, čeprav sami veste, kako je za mene težko pisati. Za p. urednika se rada potrudim, saj ste me vedno obiskali, ko ste še iz Melbournu vsaka dva meseca prihajali v Adelaide. Tudi o. Stanko me ni pozabil, kakor ne zdaj naš p. Filip. On mi vedno prinese kaj knjig, ki jih z veseljem prebiram. Pa sveto obhajilo mi prinese, za kat

EMONA ENTERPRISES



Vam nudi elektronske računalnike vseh vrst, od znanstvenih (scientific), strokovnih (engineering) in trgovskih (business) do čisto enostavnih za vsakdanjo uporabo; elektronske ure z radiom (fully solid state digital clock — AM/SM Radio); nemške NORDMENDE barvne televizije (se dobe samo v Sydneyu); avtomobilske sprejemnike; kasetne magnetofone; HI-FI ojačevalne naprave in drugo.

Pišite nam za prospekte in cenik — z veseljem Vam bomo ustregli:

EMONA ENTERPRISES

(Jelena in Alfred Brežnik)

21 JUDGE STREET, RANDWICK, N.S.W.

(P.O. Box 188, Coogee, N.S.W., 2034)

TELEFON: 399-9061

Slovenske plošče in kasete dobite v Sydneyu v Slovenskem Centru sv. Rafaela, v Melbournu pa pri Društvu sv. Eme, slovenska cerkev v Kew.

sem še najbolj vesela, čeprav pride v našo bolnišnico enkrat na mesec tudi avstralski duhovnik.

V oktobrski številki MISLI sem v Kotičku malih videla sliko in brala o Mavričevih iz Newcastlea, N.S.W. Tako sem bila vesela: Mavričevo — prej se je pisala Krajnik — sem poznala še iz begunskega taborišča Capua, ko sva skupaj hodili k g. Robiču. Mislim, da je šla ona leto dni prej v Avstralijo kakor jaz s svojo družino. Vedela sem, da se je poročila, drugače pa nisem do sedanje objave slike njenih otrok ničesar slišala o njej. Kako lep je spomin na stare znance!

Mavričevim bi rada pisala — pa saj veste, kako je revmatizem skrčil in zvil moje prste in sem že toliko let priklenjena na bolniško posteljo. Vesela pa bi bila, če bi se Krajnikova kaj oglasila in mi o svoji družini še kaj več napisala. Kakor lepe in pridne otroke ima — Bog naj jim vsem da zdravja in srečo v življenju!

Čestitam Vam k 25-letnici MISLI. Že vsa svoja avstralska leta mi mesec za mesecem krajšajo čas, zadnja leta v bolnišnici še prav posebno. Vedno jih čakam s tako nepotrpežljivostjo, da se mi zdi to že skoraj greh. Prav rada bi videla, da bi se za 25-letnico vsi avstralski Sloverci naročili na MISLI. Pa nekateri naši ljudi so čudni: kaj hočem drugega, kot moliti zanje in zanje darovati svoje trpljenje.

Dolgo je moje pismo, pa boste menda še našli kaj prostora zanj. Lepo pozdravljam vse poznane in tudi nepoznane ter vsem želim dobro. Pa naj še naročniki kaj molijo zame! — **Marta Jakša** (Woodville Private Hospital, 2 Jelley Street, Woodville West, S.A., 5011)

REŠITEV JANUARSKE KRIŽANKE:

Vodoravno: 3. navezati; 7. Medana; 8. dalija; 9. Oklahoma; 10. vlom; 11. slepota; 13. atom; 14. tasa; 16. etnični; 17. stih; 19. potraten; 21. gnojna; 2. napje; 23. dvojčica. — **Navpično:** 1. belkast; 1. Sava; 3. Napoleon; 4. voda; 5. zalivati; 6. tajno; 11. smehljaj; 12. ovčestina; 15. smrečje; 18. trnov; 19. pari; 20. Alpe. Rešitev so poslali: Anton Šajn, Karla Twrdy, Vinko Jager, Francka Anžin, Dorica in Ivan Slavec, družina

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.
(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

ZAHVALA

Ob izgubi našega dragega očeta, ki je dne 20. januarja 1976 odšel po zaslužen plačilo k Bogu,

SIMONA FALEŽA,

se najprej iskreno zahvaljujemo pokojnemu. Bil nam je dober vzgojitelj in je usmerjal naša življenja po naukih katoliške vere. Izoblikoval je tudi našo ljubezen do naroda in domovine.

Iskrena zahvala vsem številnim prijateljem in znancem, ki so pokojnega očeta spremili na zadnji poti. Posebej naj omenim č. duhovščino dr. Ivana Mikulo, p. Valerijana ter p. Lovrenca in č. sestri Ksaverijo in Marijo. Hvala za izredno čast, ki sta jo izkazala pokojnemu s svojo navzočnostjo senator g. Miša Lajovic in soproga. Za organizacijo pogreba in nagovor zahvala g. Ivanu Urhu, dalje Slovenskem društvu v Canberri in vsem članom, posebej še nosilec, ki so očeta ponesli do zadnjega počivališča. Končno zahvala vsem številnim darovalcem vencev in cvetja ter vsem, ki so nam pisмено in ustmeno izrazili sožalje.

Žalujoci: žena Marta,
hčerka Marija in mož,
sin Cvetko in žena
ter vsi vnuki.

Canberra, A.C.T., 29.1.76.

Zabkar, Mirko Marušič, Lidija Čušin in Emilija Šrek.

Izžreben je bil Mirko Marušič. Nagrado pa bo dobila tudi Karla Twrdy, ki je poslala januarso križanko, a sem njeno ime med reševalci v MISLIH in tudi pri žrebanju po pomoti izpustil. Naj mi prosim oprost!



TISKARNA

POLYPRINT
PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

DVE UGANKI V ENI

I.

1. — — — — —
2. — — — — —
3. — — — — —
4. — — — — —
5. — — — — —
6. — — — — —

Namesto črtic vstavi črke za besede, ki pomenijo sledeče: 1. vozimo; 2. znan slovenski grad; 3. važna oseba pri vožnji po vodi; 4. deli razbite celote; 5. primitivno orožje; 6. tudi ti se tako imenuješ.

II.

Če si izbral pravilne besede, boš morda rešil tudi drugi del uganke. Premikaj besede vodoravno toliko časa, da ti bosta dve navpični vrsti dali ime Marijinega praznika našega meseca. Katerega? Če beremo ti dve vrsti od zgoraj navzdol ali narobe, pa sam iztuhtaj! Rešitev pošljite do dneva žrebanja, ki bo 1. marca!

IZ LUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- Uspešni ljudje žanjejo več kot so sejali. Še bolj uspešni pa so le tam, kjer je žetev, ne pa tam, kjer je setev.
- Slovenci smo znani po žalostnih veselicah in veselih pogrebih.
- Cene so kot ljudje: bolj ko o njih govoriš, bolj rastejo.

Telefon 627-3097

Zvečer 621-3394

Za avtokleparska dela se sydneyjskim Slovincem priporoča

AUTO-CAMAY SMASH REPAIRS

vogal Piccadilly & Loftus Sts.
Riverstone, N.S.W., 2765

Prevzema privatna popravila in tudi popravila preko zavarovalnice
Pokličite LUKA CAMOVIČA
in se pogovorite v domačem jeziku!

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete TAXI TRUCK

za selitev in podobno,

se boste z MAKSOM HARTMANOM po domače pomenili za čas prevoza, delo pa bo opravljeno dobro in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

● Žival nima pameti, zato k sreči ne more postati človek. Človek ima pamet, zato pa žal lahko postane žival.

● V našem podjetju je tako kot v počitniškem domu nobeden nič ne dela.

● Človeka največkrat cenijo po tem, koliko je sposoben zamolčati.

● Direktor: "Hudi časi! Vsak dan teže ugotovim, kod veter piha . . ."

● Nova matematika: z levico seštevam, z desnico odštevam.

● Kupujte naše blago: v vsakem metru ima po metra visokih proizvodnih stroškov, nizke produktivnosti in slabe organizacije dela.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

"FRANK'S
AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z

LAWSON MOTOR BODY REPAIRS

za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102



F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490



VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066
Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino trikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE
Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po nasvete v kakršni koli zadevi. Naše izkustvo, ki smo ga nabrali tekom več kot 20 let v Avstraliji, vam bo prišlo prav.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

Zastopnik za N.S.W.
Mr. R. OLIP
65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland
Mr. J. PRIMOŽIČ
39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

TURISTIČNA AGENCIJA



PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995



- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte



*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

BLACKTOWN 6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.

PODRUŽNICE:

SYDNEY 269 Elizabeth St., Tel. 61-3153, 26-1621, A.H. 32-4806
PENRITH 446 High St., Tel. (047) 31-3588, A.H. 32-4806